

UNIVERZITA PALACKÉHO V OLMOUCI

Filozofická fakulta

Katedra romanistiky

**Kontrastivní analýza zakladatelské listiny v českém a španělském jazyce
z hlediska překladu**

**Contrastive Analysis of Articles of Association in Czech and Spanish for
Translation Purposes**

Magisterská diplomová práce

Autor: Bc. Anna Mihulková

Vedoucí práce: Mgr. et Mgr. Ondřej Klabal, Ph.D.

Olomouc 2024

Prohlašuji, že jsem tuto magisterskou diplomovou práci s názvem *Kontrastivní analýza zakladatelské listiny v českém a španělském jazyce z hlediska překladu* vypracovala samostatně pod odborným vedením Mgr. et Mgr. Ondřeje Klabala, Ph.D. a že jsem v ní uvedla veškerou literaturu a ostatní zdroje, které jsem použila.

Olomouc 8. května 2024

.....

Bc. Anna Mihulková

Děkuji vedoucímu práce Mgr. et Mgr. Ondřeji Klabalovi, Ph.D. za jeho vstřícný přístup, trpělivost, cenné rady a čas, který mi věnoval. Zároveň děkuji i mé rodině a všem přátelům za nekonečnou podporu.

Obsah

Úvod	6
1 Představení problematiky obchodního práva	7
1.1 Kontinentální právní systém	7
1.2 Obecné vymezení obchodního práva.....	8
1.3 Historický vývoj obchodního práva.....	9
1.4 Obchodní právo v České republice.....	10
1.4.1 Prameny obchodního práva.....	10
1.4.2 Typy obchodních společností.....	12
1.5 Obchodní právo ve Španělském království.....	14
1.5.1 Prameny obchodního práva.....	14
1.5.2 Typy obchodních společností.....	15
2 Založení a vznik obchodní společnosti.....	18
2.1 Česká republika.....	18
2.1.1 Proces založení obchodní společnosti.....	18
2.1.2 Zakladatelská listina.....	19
2.2 Španělské království	21
2.2.1 Proces založení obchodní společnosti.....	21
2.2.2 Zakladatelská listina.....	22
3 Překlad textů z oblasti práva.....	24
3.1 Obecná definice překladu.....	24
3.2 Odborný překlad	25
3.2.1 Překlad právních textů	26
3.2.2 Překladatelské metody	27
3.3 Právní jazyk.....	29
3.3.1 Charakteristika právního jazyka.....	30
3.3.2 Nejednoznačnost českého právního jazyka.....	32
3.3.3 Nejednoznačnost španělského právního jazyka.....	33
4 Kontrastivní analýza zakladatelské listiny.....	34
4.1 Struktura a grafická úprava zakladatelské listiny	35
4.2 Stylistická a syntaktická stránka zakladatelských listin.....	37
4.3 Lexikální stránka zakladatelských listin	41
4.4 Jazykové šablony	48
5 Glossář.....	51

Závěr	55
Seznam použitých zkratek.....	58
Resumé.....	59
Seznam pramenů a použité literatury.....	60
Přílohy.....	I
České zakladatelské listiny.....	I
Španělské zakladatelské listiny	XII
Anotace.....	93
Annotation	94
Podklad pro zadání diplomové práce.....	95

Úvod

Tato diplomová práce se zabývá kontrastivní analýzou zakladatelských listin a společenských smluv, jimiž se zakládají obchodní společnosti, z hlediska překladu. Každý překladatel by měl disponovat jistými kompetencemi. Na prvním místě jsou to kompetence jazykové. Předpokládají se také určité dovednosti strategické, psychofyzilogické a profesní (Rubio Ortega, 2017, s. 3). Mimo tyto zmíněné schopnosti hraje také velmi důležitou roli mimojazyková kompetence (*competencia extralingüística, thematic and cultural competence*) představující rámcovou znalost oboru, který překladatel překládá (Prieto Ramos, 2011, s. 12). Právo je obecně velmi rozsáhlý obor, který vyžaduje dlouhodobé studium, a přestože překladatel nemusí být vždy expertem v právní oblasti, měl by disponovat alespoň základní znalostí právního systému zemí, ve kterých se používají jeho pracovní jazyky.

První část práce je proto teoretická a jejím cílem je shrnout základní informace o českém a španělském právu obchodních společností. Vzhledem k vybranému tématu a obsáhlosti samotné oblasti obchodního práva se při tom bude klást důraz především na prameny obchodního práva, zakladatelské právní jednání a typy společností, které existují v České republice a ve Španělském království. Následně bude detailně představen dokument, který v českém právním systému nazýváme zakladatelská listina nebo společenská smlouva, se všemi jeho náležitostmi. Následující část práce je věnována teoretickému pohledu na samotný překlad. Tato kapitola se také věnuje charakteristice odborného překladu a právního jazyka. Zároveň jsou zde uvedeny některé z překladatelských metod, které mohou být použity při překladu právních a notářských textů.

Druhá polovina práce se pak zabývá samotnou analýzou zakladatelských listin v českém a španělském jazyce. Příklady listin, se kterými bylo v této části pracováno, pocházejí z veřejně dostupných a věrohodných zdrojů a jejich ukázky jsou zařazeny v přílohách diplomové práce. V závěrečné části je vypracovaný španělsko-český glosář. Ten obsahuje všechny termíny z oblasti obchodního práva, které se v této práci objevily.

Cílem této práce je vytvořit přehledné srovnání problematiky obchodních společností v České republice a ve Španělském království. Skrze analýzu zakladatelských listin má tato práce za cíl upozornit na odlišnosti týkající se zakladatelského právního jednání těchto dvou zemí a na problémy, které mohou vzniknout při překladu s tím spojených listin.

1 Představení problematiky obchodního práva

Jakýkoliv překlad vyžaduje nejen znalost výchozího a cílového jazyka, ale také dobré porozumění oboru, který je překládán. Každý překladatel by se měl v překládaném tématu alespoň trochu vyznat, popřípadě by měl vědět, kde může potřebné informace vyhledat (Prieto Ramos, 2011, s. 12). Následující kapitoly této práce proto shrnují základní informace o pramenech obchodního práva České republiky a Španělského království se zaměřením na proces zakládání společností v obou zemích. Abychom mohli právo různých zemí porovnat, je třeba se „soustředit na určité typy práva, tj. právní systémy či právní rodiny“ (Knapp, 1996, s. 20). Z tohoto důvodu nejprve zařadíme právní systémy obou těchto zemí v rámci velkých právních systémů. Následně bude shrnut historický vývoj obchodního práva a v neposlední řadě bude představena jeho současná právní úprava.

1.1 Kontinentální právní systém

Právní systémy České republiky a Španělského království lze zařadit do tzv. kontinentálního právního systému. Jde o systém, který vychází především z římského práva a který se rozvinul v kontinentální Evropě, odkud se cestou kolonizace dále rozšířil do dalších částí světa, což z něj činí nejrozšířenější právní systém na světě. Z tohoto pohledu by se mohlo zdát, že se od sebe české a španělské právo nijak neliší. Každý těchto států však má svůj vlastní právní systém, který vyplývá z jeho suverenity. Knapp (1996, s. 51) uvádí: „Každé právo se totiž vyvíjelo z různých historických zdrojů a v různém politickém a kulturním prostředí. Tím vznikla velká různost práva v jednotlivých zemích a zároveň potřeba dorozumět se v oblasti práva a popř. různá práva navzájem přiblížit a popř. harmonizovat (unifikovat).“

Kontinentální právní systém tak nelze popsat jako homogenní. Od svých počátků až do současnosti prošel tento velký právní systém různými změnami a díky kolonizaci v 19. století se rozšířil do dalších částí světa, což způsobilo jeho rozdělení na menší právní rodiny (Gil Sanromán, 2012, s. 49). Knapp (1996, s. 113) rozlišuje hned několik subsystémů – francouzský, rakouský, německý, švýcarský, skandinávský a latinskoamerický. V rámci tohoto rozdělení spadá české právo do subsystému rakouského, které se zakládá na Všeobecném občanském zákoníku (*Allgemeines Bürgerliches Gesetzbuch*) z roku 1811. V období komunistické nadvlády přešlo české právo krátce do dnes již zaniklého subsystému sovětského, v pozdější novelizaci však lze podle Knappa (1996, s. 119) pozorovat zřetelnou tendenci vracet se k modernizovaným řešením subsystému rakouského. Španělské právo spadá naopak do

subsystému francouzského, jehož základem je francouzský *Code Civil* z roku 1804. Hungr (2008, s. 10) navíc vyčleňuje přímo subsystém pyrenejského poloostrova. Španělsko si podle něj i přes nepřehlédnutelný vliv francouzského práva zachovalo svá právní specifika.

Jako protiklad kontinentálního systému se často uvádí systém angloamerický. Hlavní charakteristikou odlišující kontinentální systém je důležitost kodifikace a tendence seskupovat jednotlivé zákony do kodexů (zákoníků), které představují soupis všech norem daného právního odvětví. O pramenech kontinentálního práva dále pojednává Hungr (2008, s. 16): „Pro systém kontinentálního evropského práva je charakteristické to, že se jedná o systém práva psaného – *lex scripta*, ve vztahu k němuž jsou eventuálně jiné prameny práva pouze prameny subsidiárními. Právo vytváří nejvyšší státní orgány a jiná tvorba práva je vyloučená.“

Základním pramenem kontinentálního práva je tedy psaný právní předpis a jeho vytvoření, změna či zrušení jsou možné pouze na základě normativního, obecně závazného právního aktu. Hungr (2008, s. 38) zmiňuje i prvky nepsaného práva (právní obyčej, soudní nebo správní precedent), které jsou ale v právních řádech evropských zemí výjimečné. Gerloch (2001, s. 104) však tvrdí, že od konce druhé světové války lze pozorovat postupné splývání, respektive vzájemné přejímání specifických prvků, dvou dříve značně odlišných typů právní kultury, což se projevuje růstem významu soudcovského práva v kontinentálním právním systému. Angloamerická kultura naopak zvyšuje význam psaného zákona.

Další charakteristikou kontinentálního systému je dualismus práva veřejného a soukromého. Toto rozdělení má kořeny v římském právu a v jiných kulturách se nevyskytuje, nebo není podstatné (Hungr, 2008, s. 37). Veřejné právo se uplatňuje ve styku člověka jako občana státu s orgány veřejné moci, soukromé právo je založeno na rovném postavení osob uspokojujících své materiální potřeby (Knapp, 1996, s. 108). Hranice mezi nimi ale není absolutní, což dokazuje i postavení odvětví obchodního práva.

1.2 Obecné vymezení obchodního práva

Obchodní právo má na dichotomii soukromého a veřejného práva poměrně specifické postavení. Svou podstatou spadá do práva soukromého, zároveň je ale úzce provázáno s právem veřejným, a to zejména v oblasti účetnictví, úpravy obchodního rejstříku, živnostenského a daňového práva. Přestože mají některé normy výraznou veřejnoprávní povahu, definice obchodního práva tuto skutečnost opomíjejí. Pelikánová (2005, s. 21) uvádí,

že obchodní právo je „účelově vytvořený soubor speciálních právních norem v rámci občanského (soukromého) práva (...) upravující postavení obchodníků (podnikatelů) a vztahy, do nichž obchodníci (podnikatelé) vstupují, a to včetně vztahů, na jejichž druhé straně stojí neobchodníci (nepodnikatelé).“

Gongol a Münster (2014, s. 8) definují obchodní právo jako „soubor zvláštních právních norem, které upravují postavení podnikatelů, podmínky, za kterých mohou podnikatelskou činnost vykonávat, zvláštnosti závazkových vztahů, do kterých vstupují, a některé další vztahy, které s podnikáním souvisejí“. S touto českou definicí obchodního práva se shoduje i ta španělská. Pintos-Santiago (2014, s. 15–16) uvádí: „el Derecho mercantil actual que podemos definir, según la Doctrina, como un Derecho privado especial que incluye un conjunto de normas jurídicas que tienen por objeto al empresario, regulando tanto su estatuto jurídico, como la actividad que desarrolla en el mercado.“

1.3 Historický vývoj obchodního práva

Dějiny obchodu začínají okamžikem, kdy člověk začal chtít vlastnit věci, které mu nebyly běžně dostupné, protože je sám nevyráběl. Nejstarší způsob transakce představoval směnný obchod, ze kterého se vyvinul obchod mnohonásobně směnný, a tak vznikla i role kupce. S tím však vznikla také potřeba určité regulace: „Vzájemné vztahy mezi kupci a obyvateli byly z důvodu alespoň elementární oboustranné jistoty, nezbytné pro obchodní činnost, velmi záhy regulovány obyčejovým právem“ (Skřejpková, 1997, s. 183).

Úprava obchodních aktivit se přirozeně dále vyvíjela v oblastech s významnými obchodními středisky, jako byly starověká Fénicie a Řecko. Skřejpková (1997, s. 184–187) dodává, že v návaznosti na rozvinuté námořní obchodní aktivity těchto národů vznikaly i první obchodní společnosti, které bychom mohli přirovnat k dnešním komanditním společnostem nebo společnostem s podíly. Obsah norem, které byly díky tomu zavedeny, se nám ale dochoval pouze zprostředkovaně – v římském právu. Právě v římském právním prostředí se vyvinula a ustálila pravidla, která měla zásadní vliv na další vývoj v Evropě. Obchodní právo se však jako samostatná a ucelená oblast práva ve starověku nikdy nevyvinulo, k jeho provozování sloužil prakticky celý tehdejší všeobecný řád. Zásadnější změna nastala ve středověku, kdy se řemeslníci a obchodníci začali sdružovat do zájmových společenstev – cechů. Ty disponovaly značnou mírou autonomie a samosprávy, vytvářely si vlastní soukromoprávní jurisdikci a lze je považovat za předchůdce dnešních obchodních společností.

První společnosti v moderním smyslu vznikaly v 17. století v souvislosti s obchodováním se zámořskými koloniemi. Skutečnost, že v žádné evropské kultuře po tak dlouhou dobu neexistovala ucelená úprava obchodního práva, může být poněkud zarážející. První snahy o vypracování souhrnného obchodního kodexu se objevily až na přelomu 17. a 18. století, do té doby byly veškeré obchodněprávní vztahy stále regulovány městským právem a později prvními občanskými zákoníky jednotlivých zemí (Kolaja, 2018, s. 12–14). V současné době je oblast obchodního práva jedním z hlavních právních odvětví a je regulována zákony a předpisy, které budou představeny v dalších podkapitolách.

1.4 Obchodní právo v České republice

1.4.1 Prameny obchodního práva

Co se týče pramenů obchodního práva na území České republiky, dnešní úpravy historicky vycházejí z rakouské tradice. Po vyhlášení již zmíněného Všeobecného občanského zákoníku nastalo dlouhé období neúspěšných pokusů o jednotnou kodifikaci usnadňující obchodování, které bylo v roce 1862 završeno přijetím Všeobecného obchodního zákoníku. Právě zde byly v člancích druhé a třetí knihy definovány a pojmenovány základní typy obchodních společností – veřejná obchodní společnost, komanditní společnost, komanditní společnost na akcie a akciová společnost. Jedinou stanovenou podmínkou pro založení veřejné a komanditní společnosti bylo sepsání smlouvy mezi alespoň dvěma osobami provozujícími obchodní činnost pod společnou obchodní firmou, forma této dohody však nebyla nijak předepsaná. Založení akciové společnosti bylo v té době složitější a vyžadovalo sepsání společenské smlouvy ve formě notářského zápisu a získání koncese vyjadřující státní souhlas. Koncesi udělovalo ministerstvo vnitra, případně sám panovník (Kolaja, 2018, s. 24–28).

Po vzniku samostatného československého státu byly převzaty téměř všechny dosavadní rakousko-uherské zákony. I přes zásadní změny v politické sféře během 20. století zůstal tento převzatý Všeobecný obchodní zákoník v platnosti, přestože byl značně pozměněn až znehodnocen veřejnoprávními zásahy s cílem podřídit celé hospodářství dané politické situaci. Tyto úpravy a zejména proces znárodňování vedly k postupnému zániku obchodních společností. Kolaja (2018, s. 43) uvádí: „[zákon o akciových společnostech] Předchozí pojetí akciové společnosti znehodnotil a danou úpravu přeměnil v skrytou podobu národního podniku. Došlo tak k reálné likvidaci tohoto typu obchodní společnosti, i když de iure stále existovala.“

V letech 1992–2013 upravoval oblast obchodního práva zákon č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník (ObchZ). Unáhlené přijetí ObchZ a duplicitní úprava některých skutečností v tehdejší občanském zákoníku podnítila potřebu další změny. V souvislosti s rekodifikací soukromého práva v České republice byl ObchZ s účinností od 1. ledna 2014 zrušen a nahrazen novými předpisy (Gongol, Münster, 2014, s. 8).

Základním pramenem obchodního práva je nyní zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (OZ)¹, do kterého se přesunula v zásadě veškerá úprava soukromého práva. Pro tuto diplomovou práci jsou ale nejpodstatnější předpisy upravující zakládání obchodních společností. Jedním z hlavních pramenů jejich úpravy je samotný OZ, konkrétně jeho první část. Dalším právním předpisem, který částečně nahradil ObchZ, je zákon č. 90/2012 Sb., o obchodních korporacích (ZOK)². Z jeho názvu jasně vyplývá, že se specializuje na úpravu obchodních společností a družstev, které se dohromady označují za obchodní korporace. Současná úprava je tedy rozdělena tak, že obecná ustanovení upravuje nový občanský zákoník a speciální část je obsažena v zákoně o obchodních korporacích. Gongol a Münster (2014, s. 32) uvádějí: „Právní úprava obchodních korporací je obsažena v několika hierarchicky uspořádaných úrovních, a to podle pravidla od obecného ke konkrétnímu. Obecná právní úprava vztahující se na právnické osoby je obsažena v OZ. (...) Na OZ navazuje právní úprava v ZOK, a to nejprve obecnou právní úpravou obchodních korporací a na ni navazující úpravou jednotlivých typů obchodních společností a družstva.“

Mimo tyto dva hlavní prameny je vhodné zmínit i několik dalších předpisů, které je doprovázejí nebo doplňují, např. zákon č. 91/2012 Sb., o mezinárodním právu soukromém³ obsahující úpravu soukromoprávních vztahů s mezinárodním prvkem. Dále je to pak zákon č. 627/2004 Sb., o evropské společnosti⁴, zákon č. 360/2004 Sb., o evropském hospodářském zájmovém sdružení⁵ nebo zákon č. 304/2013 Sb., o veřejných rejstřících právnických a fyzických osob⁶ (Josková, Pravda, 2014, s. 9).

¹ Plné znění: <https://www.zakonyprolidi.cz/cs/2012-89>

² Plné znění: <https://www.zakonyprolidi.cz/cs/2012-90>

³ Plné znění: <https://www.zakonyprolidi.cz/cs/2012-91>

⁴ Plné znění: <https://www.zakonyprolidi.cz/cs/2004-627>

⁵ Plné znění: <https://www.zakonyprolidi.cz/cs/2004-360>

⁶ Plné znění: <https://www.zakonyprolidi.cz/cs/2013-304>

1.4.2 Typy obchodních společností

Pokorná (1992, s. 7) definuje obchodní společnosti jako: „spojení osob, které se společenskou smlouvou dobrovolně zavazují, že spjaty určitou organizační formou budou sledovat cíl, který si vymezily, a přispívat k jeho dosažení“. V České republice existuje několik typů obchodních společností, z nichž každý má své charakteristiky, požadavky, práva a povinnosti. V každém případě se jedná o právnické osoby, které jsou zakládány za účelem provozování podnikání. ZOK pracuje ve svých základních společných ustanoveních s pojmy osobní a kapitálová společnost, přičemž o zařazení určitého typu obchodní společnosti do jedné z těchto kategorií rozhoduje především způsob účasti společníků na podnikání společnosti a míra jejich podnikatelského rizika (Gongol, Münster, 2014, s. 34).

Osobní společnosti jsou charakteristické osobní účastí společníků na podnikání společnosti, ti proto mohou i jednat jménem společnosti, jejich majetkové vklady do společnosti ale nejsou povinné. Podnikatelské riziko je u těchto společností vysoké, jelikož společníci ručí za závazky společnosti neomezeně celým svým majetkem. Mezi osobní obchodní společnosti řadíme veřejnou obchodní společnost a komanditní společnost. Jako kapitálové společnosti označujeme společnosti s ručením omezeným a akciové společnosti. Pro ně je typická pouze majetková účast společníků na podnikání, společníci jsou tedy povinni vložit do společnosti vklad. Podnikatelské riziko je u těchto společností mnohem nižší, jelikož společníci ručí za závazky společnosti jen do výše jejich vkladu (Eliáš, 2010, s. 9–10). V následujících odstavcích si podrobněji představíme jednotlivé typy obchodních společností.

Veřejná obchodní společnost (VOS) je typ společnosti, která je vytvořena nejméně dvěma společníky za účelem společného podnikání nebo za účelem správy vlastního majetku. Po celou dobu svého trvání musí mít alespoň dva společníky, z nichž každý vlastní jeden podíl. Úprava vnitřního rozdělení kompetencí a fungování společnosti není nijak omezená. Statutárním a nejvyšším orgánem VOS, který společnost zastupuje, jsou všichni společníci. Ti navíc ručí za závazky společnosti společně a nerozdílně. V praxi tento typ obchodní společnosti není příliš častý (Josková, Pravda, 2014, s. 13).

Komanditní společnost (KS) se liší od VOS tím, že alespoň jeden ze společníků ručí za závazky společnosti pouze omezeně do výše komanditní sumy (komanditista) a alespoň jeden ze společníků ručí neomezeně celým svým majetkem (komplementář), což bývá často obcházeno tím, že komplementářem se stává jiná právnická osoba, jejíž společníci za závazky neručí. Jde v podstatě o kombinaci VOS a SRO. Přestože je úprava vnitřních poměrů

společnosti opět velmi flexibilní, podle Joskové a Pravdy (2014, s. 14) není ani KS příliš využívaným typem obchodní společnosti.

Naopak nejrozšířenější formou obchodní společnosti je v České republice **společnost s ručením omezeným (SRO)**. Název „s ručením omezeným“ se netýká společnosti jako právnické osoby, ale ručení jejích společníků. Základní kapitál je rozdělen na podíly, které mají obdobnou funkci jako akcie u akciové společnosti. Společníci ručí za závazky společnosti do výše svých podílů. Tento typ společnosti se řadí mezi společnosti kapitálové z důvodu povinnosti společníků podílet se na tvorbě základního kapitálu. Po rekonstrukci soukromého práva však tato základní charakteristika ztrácí na důležitosti, jelikož minimální vklad společníka může být i pouze 1 Kč (Josková, Pravda, 2014, s. 15).

Nejvyšším orgánem SRO je valná hromada, ta rozhoduje o nejpodstatnějších záležitostech ve společnosti a tím ji řídí. Úkolem valné hromady je také zvolit jednatele společnosti, který jako statutární orgán jedná jménem společnosti. Pokud je zvoleno více jednatelů, je třeba určit, jestli tvoří kolektivní statutární orgán, nebo ne. V rámci SRO může být také zřízena dozorčí rada, která dohlíží na chod společnosti (Gongol, Münster, 2014, s. 55).

Akciová společnost (AS) je subjekt, jehož základní kapitál je rozdělen na akcie. Společníci (akcionáři) jsou vlastníky akcií a mají právo na podíl ze zisku a hlasovací právo na valné hromadě, neručí však za závazky společnosti. Minimální základní kapitál pro založení akciové společnosti je stanoven zákonem a činí 2 000 000 Kč. Stejně jako u SRO může i AS založit jen jedna osoba (fyzická nebo právnická). Právní úprava AS je ale více kogentní, nelze se od ní odchýlit a neumožňuje takovou volnost jako u ostatních typů společností. Jednou z podmínek AS je např. zřídit bezprostředně po svém vzniku internetové stránky, na nichž je společnost povinná zveřejňovat dokumenty týkající se jejího vzniku a chodu, jako např. pozvánku na valnou hromadu, účetní uzávěrky apod. (Josková, Pravda, 2014, s. 21).

Nejvyšším orgánem AS je opět valná hromada. Systém vnitřní struktury společnosti si společnost může zvolit buď dualistický, kdy jsou jako další orgány zřízeny představenstvo a dozorčí rada, nebo monistický, kdy je vytvořena pouze správní rada a statutární ředitel. Josková a Pravda (2014, s. 19) uvádějí: „Zásadní rozdíl je, zjednodušeně řečeno, v rozdělení výkonné a kontrolní působnosti. Zatímco u dualistického systému je výkonným orgánem představenstvo a kontrolním orgánem dozorčí rada, u monistického systému je správní rada sice také základním kontrolním orgánem, ale může daleko více zasahovat do řízení společnosti.“

AS je typ obchodní společnosti s dlouhou historií. Kolaja (2018, s. 50) tvrdí: „Úprava akciových společností jako jediná ze současných obchodních společností během svého vývoje ‚přečkala‘ veškeré mocenskopolitické proměny, změny ekonomických systémů i jiné společenské a právní otřesy. Oproti tomu právní úprava ostatních obchodních společností byla během svého vývoje na určitou dobu zrušena nebo přeměněna právě do akciových společností.“ Přestože je rozsáhlá právní regulace AS považována spíše za nevýhodu, tento typ společností je i v dnešní době velmi oblíbený (Josková, Pravda, 2014, s. 18).

1.5 Obchodní právo ve Španělském království

1.5.1 Prameny obchodního práva

Pro kodifikaci obchodního práva ve Španělsku byla klíčová Velká francouzská revoluce. V tomto období došlo k velké proměně španělského obchodního práva: „El derecho mercantil se replanteó como un sistema de normas que regulan una actividad sin tomar en consideración la profesión de los sujetos que la realizan. (...) En cuanto a la forma, el derecho mercantil también sufrió cambios, pues, (...) se elaboraron códigos de normas en un esfuerzo por sistematizar la legislación por materia y reunir las en un solo ordenamiento.“⁷ (Dávalos Torres, 2010, s. 20). Pintos-Santiago (2014, s. 10) dodává, že právě v této době přestalo existovat právo obchodníků (*derecho de los comerciantes*) a vyvinulo se obchodní právo jako takové (*derecho comercial*).

Napoleonův *Code de commerce* z roku 1807 představoval samostatnou a široce koncipovanou úpravu základních obchodněprávních institutů, zvláště podrobně zde byly upraveny tři typy obchodních společností – otevřená obchodní společnost, komanditní a akciová společnost. Mnohé evropské země té doby tuto kodifikaci přijaly s menšími obměnami, jiným posloužila do jisté míry jako inspirace (Skřejpková, 1997, s. 190). Tak tomu bylo i v případě Španělského království, kde v roce 1829 vešel v platnost první obchodní zákoník, podle svého autora známý také jako *Código de Sainz de Andino*. Tento zákoník vznikl ještě před kodifikací samotného občanského zákoníku a zahrnoval širokou škálu právních předpisů inspirovaných francouzským zákoníkem včetně dříve existujících španělských úprav obchodní a námořní činnosti. Rozsahem předčil i svůj francouzský vzor (Pintos-Santiago, 2014, s. 11).

⁷ Obchodní právo bylo nově pojato jako systém norem, které upravují určitou činnost bez ohledu na profesi subjektů, které ji vykonávají. (...) Z hlediska formy prošlo obchodní právo rovněž změnami, (...) ve snaze systematizovat právní předpisy podle daného předmětu úpravy byly vypracovány zákoníky.

Španělský obchodní zákoník⁸ (*Código de Comercio*, CCom) je dodnes hlavním pramenem obchodního práva. K jeho první rekonstrukci došlo v roce 1885 a v této podobě zůstal platný i v dnešní době, přestože byl několikrát reformován a aktualizován, aby reflektoval současný stav obchodních vztahů a mezinárodních právních standardů. Pintos-Santiago (2014, s. 13) ale uvádí, že CCom z roku 1885 už dlouho není aktuální. Proto je pro pochopení španělského obchodního práva nutné vzít v úvahu pozdější zákony, které CCom do jisté míry nahrazují.

Co se týče úpravy obchodních společností, mezi hlavní prameny úpravy se mimo CCom řadí královský dekret č. 1784/1996, o obchodním rejstříku⁹, zákon č. 3/2009, o přeměnách obchodních společností¹⁰, zákon č. 18/2022, o zakládání a rozvoji společností¹¹ a královský dekret č. 1/2010, o kapitálových obchodních společnostech.¹²

1.5.2 Typy obchodních společností

Oproti České republice existuje ve Španělsku mnohem širší nabídka právnických osob vhodných pro podnikání, o to složitější ale jejich klasifikace. Gil Sanromán (2012, s. 120–121) rozlišuje dvě základní kategorie obchodních společností, a to *sociedades personalistas* a *sociedades capitalistas*. Toto rozdělení nejlépe odpovídá české klasifikaci na osobní a kapitálové společnosti, které už bylo představeno výše. Činčura (2014, s. 36) zmiňuje jiné dělení podle typu ručení společností na *responsabilidad ilimitada* (s ručením neomezeným) a *responsabilidad limitada* (s ručením omezeným). Kromě odlišné terminologie ale tato klasifikace vyjadřuje to samé, jelikož v osobních společnostech alespoň jeden ze společníků ručí neomezeně a u kapitálových ručí společníci omezeně.

Často je možné setkat se i s dělením na obchodní společnosti (*sociedades mercantiles*) a zvláštní obchodní společnosti (*sociedades mercantiles especiales*), na něž se vztahují zvláštní práva a povinnosti. Podle španělské obchodní komory (Cámara de Comercio de España, 2017) patří mezi základní a nejčastější obchodní společnosti *sociedad colectiva*,

⁸ Real Decreto de 22 de agosto de 1885 por el que se publica el Código de Comercio, plné znění: [https://www.boe.es/eli/es/rd/1885/08/22/\(1\)/con](https://www.boe.es/eli/es/rd/1885/08/22/(1)/con)

⁹ Real Decreto 1784/1996, de 19 de julio, por el que se aprueba el Reglamento del Registro Mercantil, plné znění: <https://www.boe.es/eli/es/rd/1996/07/19/1784/con>

¹⁰ Ley 3/2009, de 3 de abril, sobre modificaciones estructurales de las sociedades mercantiles, plné znění: <https://www.boe.es/eli/es/l/2009/04/03/3>

¹¹ Ley 18/2022, de 28 de septiembre, de creación y crecimiento de empresas, plné znění: <https://www.boe.es/eli/es/l/2022/09/28/18/con>

¹² Real Decreto Legislativo 1/2010, de 2 de julio, por el que se aprueba el texto refundido de la Ley de Sociedades de Capital, plné znění: <https://www.boe.es/eli/es/rdlg/2010/07/02/1>

sociedad comanditaria, sociedad comanditaria por acciones, sociedad de responsabilidad limitada a sociedad anónima. Existují tu ale i další formy obchodních společností, které podléhají zvláštní právní úpravě, jsou to *sociedad laboral, sociedad cooperativa a agrupación de interés económico.* Vyjmenované společnosti si nyní jednotlivě představíme.

Společnosti *sociedad colectiva* a *sociedad comanditaria* není třeba blíže specifikovat. Sdílí všechny základní charakteristiky s českými společnostmi, a jsou tak přímými protějšky českých osobních společností VOS a KS. Španělská právní úprava zahrnuje také formu společnosti nazývanou *sociedad comanditaria por acciones* (komanditní společnost na akcie), která svou charakteristikou stojí na pomezí běžné komanditní a akciové společnosti. Tento typ společnosti není českému právnímu systému cizí. Jak už bylo zmíněno, byl součástí Všeobecného obchodního zákoníku, nová rekonstrukce soukromého práva ho už ale nezahrnuje. Komanditní společnost na akcie je tvořena nejméně dvěma společníky, z nichž jeden je komanditistou (*socio comanditario*) a druhý komplementářem (*socio colectivo*). Základní kapitál společnosti je zákonem stanoven na 60 000 € a je rozdělen na akcie, patří proto mezi kapitálové společnosti (Ferrando Villalba, 2016, s. 175).

Mezi kapitálové společnosti se řadí i *sociedad de responsabilidad limitada a sociedad anónima*, které fungují stejně jako české SRO a AS. Zásadním rozdílem je odlišná výše zákonem stanoveného minimálního základního kapitálu. Minimální základní kapitál pro založení španělské akciové společnosti je stanoven na 60 000 €, u společnosti s ručením omezeným činí minimální kapitál pouze 1 € (Ferrando Villalba, 2016, s. 40–42).

Sociedad laboral je jedna ze zvláštních španělských forem obchodních společností, která nemá český protějšek. Jde o formu zaměstnaneckého vlastnictví, kdy většinu základního kapitálu vlastní zaměstnanci společnosti, kteří mají uzavřenou pracovní smlouvu na dobu neurčitou. Společnost tvoří při založení minimálně dva společníci, po 36 měsících musí být společníci alespoň tři. Kapitál může být rozdělen na podíly nebo akcie, dle toho pak vzniká *sociedad de responsabilidad limitada laboral* (zaměstnanecká společnost s ručením omezeným) nebo *sociedad anónima laboral* (zaměstnanecká akciová společnost). S tím souvisí také minimální výše základního kapitálu, která je stejná jako u kapitálových společností, které byly zmíněny v předchozím odstavci (Gil Sanromán, 2012, s. 147–148).

Sociedad cooperativa (družstevní společnost) je forma obchodní společnosti, která sdružuje fyzické i právnické osoby s cílem společně podnikat a sdílet zisky a odpovědnost za chod společnosti. Cílem je poskytnout si navzájem ekonomickou sílu, kterou by jednotliví

členové jinak nezískali. Minimálně ji tvoří tři společníci. Výše základního kapitálu není zákonem stanovena a společníci ručí pouze omezeně do výše svých vkladů (Gil Sanromán, 2012, s. 149).

Za obchodní společnost je považováno také *agrupación de interés económico* (hospodářské zájmové sdružení), jehož účelem je usnadnit rozvoj nebo zlepšit výsledky hospodářské činnosti společníků. Tato hospodářská činnost je ale pouze doplňková a podpůrná, není vykonávána za účelem vytvoření zisku pro vlastní potřebu. Společnost tvoří alespoň dva společníci, kteří ručí neomezeně, ale nemají povinnost vytvořit základní kapitál (Gil Sanromán, 2012, s. 160–161). V České republice není tato forma obchodní společnosti upravena, ale existuje tu její nadnárodní varianta – evropské hospodářské sdružení (*agrupación europea de interés económico*).

Na závěr této kapitoly je třeba podotknout, že každá forma obchodní společnosti má své výhody a nevýhody a je vhodná pro určité podnikatelské aktivity. Volba konkrétního typu společnosti závisí na potřebách zakladatelů a dalších faktorech, jako jsou povaha podnikání (konkrétní podnikatelský záměr), právní odpovědnost, základní kapitál nebo administrativní náklady. Zakládání obchodní společnosti je proto vhodné vždy konzultovat s právním odborníkem, který může pomoci s celým procesem založení a správou obchodní společnosti v souladu s platnými zákony a předpisy.

2 Založení a vznik obchodní společnosti

V této kapitole představíme proces, kterým vznikají obchodní společnosti v České republice a ve Španělsku. Zároveň se blíže zaměříme na zakladatelskou listinu (společenskou smlouvu) a její náležitosti. Obchodní právo, a zvláště právo obchodních společností, je jedna z právních oblastí, ve které obecně platí velká volnost, je zde ponechána možnost vytvářet a nastavovat vlastní pravidla. Zákonná úprava obchodních společností sice stanovuje formální a obsahové náležitosti zakladatelského právního jednání, zakladatelé ale mají možnost v mezích zákonných limitů toto jednání doplnit podle své vůle dalšími pravidly nad rámec zákona. Zakladatelé sami volí, zda právnickou osobu založí, volí formu právnické osoby i její účel. Dále sami tvoří obsah zakladatelského právního jednání, určují vnitřní organizační strukturu budoucí právnické osoby a další skutečnosti (Zrzavý, 2017, s. 23).

Zakladatelské právní jednání je tedy projevem vůle jednoho nebo více zakladatelů a nelze u něj zpochybnit určitý smluvní charakter. Ronovská a Havel (2016) uvádějí, že specifická zakladatelského právního jednání spočívá v tom, že je po vzniku obchodní společnosti závazné nejen pro zakládající společníky, ale i pro všechny další osoby, které ke společnosti přistoupí. Zároveň také vyvolává účinky vůči třetím osobám, např. zaměstnancům, investorům atd.

2.1 Česká republika

2.1.1 Proces založení obchodní společnosti

Právní systém České republiky rozlišuje v souvislosti se zakladatelským právním jednáním dva pojmy, a to založení společnosti a vznik společnosti. Založením obchodní společnosti se rozumí vytvoření právních předpokladů pro to, aby následně mohla vzniknout jako právnická osoba. Proces založení společnosti spočívá ve vytvoření zakladatelského právního jednání, které má požadovanou formu a obsahuje veškeré povinné náležitosti. Samotné založení společnosti neznamená její existenci (Ministerstvo spravedlnosti ČR, 2020).

Společnost vzniká až dnem zápisu do veřejného rejstříku. Zrzavý (2017, s. 15) uvádí: „Úprava vzniku právnických osob soukromého práva u nás funguje na tzv. registračním principu, který je obecně přijímán většinou kontinentálních právních řádů. Podle tohoto

principu má organizační útvar právní nárok na rozhodnutí o registraci, pokud splní zákonné podmínky pro konstituování určitého typu právnické osoby.“

Předtím však společníci musí podat návrh na zápis do obchodního rejstříku, přičemž dokládají i listiny o skutečnostech, které mají být zapsány. Pokud je společnost založena za účelem podnikání, je nutné, aby společníci ještě před samotným návrhem na zápis do rejstříku získali podnikatelské nebo živnostenské oprávnění. Dále je třeba také založit bankovní účet, na který mohou splatit stanovenou část vkladu. Ustanovení obchodní společnosti je tedy dvoufázovým procesem, kdy první fází je soukromoprávní jednání založení právnické osoby. Druhou fází pak představuje jednání spíše veřejnoprávní povahy, zápis do veřejného rejstříku (Ministerstvo spravedlnosti ČR, 2020).

2.1.2 Zakladatelská listina

V první řadě je nutné vysvětlit základní pojmy, kterými jsou *zakladatelská listina*, *společenská smlouva* a již několikrát zmíněné *zakladatelské právní jednání*. Všechny tyto tři pojmy označují v českém jazyce jeden specifický dokument, který představuje základní předpoklad pro vznik právnické osoby (obchodní společnosti) a který upravuje podobu a základní poměry nově vzniklého subjektu. Český právní řád dovoluje, aby určité typy obchodních společností mohl založit pouze jeden zakladatel, fyzická či právnická osoba. Pokud je zakladatel jen jeden, hovoříme o zakladatelské listině. Společenská smlouva naopak vzniká v případě, že je zakladatelů více. Zakladatelské právní jednání je pojem, který oba předešlé zastřešuje (Josková, Pravda, 2014, s. 10). Pro potřeby této diplomové práce je však můžeme chápat jako synonyma.

Každé zakladatelské právní jednání obsahuje jisté náležitosti, tedy podmínky, které musí být splněny, aby bylo platné. Ty můžeme rozdělit do tří kategorií. Jsou to jednak náležitosti společné pro všechny druhy právních jednání (náležitosti subjektu, projevu vůle, předmětu), jednak náležitosti upravené OZ v obecných ustanoveních o právnických osobách. Poslední kategorií jsou náležitosti upravené ZOK, které jsou specifické pro jednotlivé formy obchodních společností. Dále je lze rozdělit na obligatorní a fakultativní. Obligatorní upravují nejdůležitější ustanovení budoucí společnosti, proto je můžeme nazývat také statutárními. Fakultativní ustanovení jsou spíše podpůrného, doplňkového charakteru (Zrzavý, 2017, s. 42–44).

Základní obligatorní ustanovení, která jsou platná pro všechny typy právnických osob nalezneme v § 123 OZ. Pro zakladatelské právní jednání je vždy vyžadována písemná forma. Zároveň musí obsahovat alespoň tyto údaje:

- název právnické osoby,
- sídlo právnické osoby,
- předmět (nebo účel) činnosti právnické osoby,
- určení společníků uvedením jejich jmen a příjmení (v případě právnické osoby uvedením názvu), bydliště (sídla).

Název právnické osoby, neboli obchodní firma, představuje hlavní identifikační znak společnosti, a proto je vhodné jej dostatečně odlišit od ostatních názvů právnických osob, aby nedocházelo k záměně. Název zároveň nesmí být klamavý. Zakladatel má možnost vytvořit pro svou budoucí obchodní společnost jakýkoliv název. Doporučuje se však nejprve nahlédnout do veřejného rejstříku a zjistit, jestli daný název již někdo nepoužívá. Pokud ale dojde k zapsání dvou společností pod stejným názvem, platí zde pravidlo priority, tedy právo na ochranu má ten, kdo byl do veřejného rejstříku zapsán dříve (Zrzavý, 2017, s. 46).

Sídlo obchodní společnosti je dalším nepostradatelným identifikačním znakem. Pro účely zakladatelského právního jednání stačí při stanovení sídla určit pouze obec, ve které se sídlo bude nacházet. Pro zápis do veřejného rejstříku je však nutné uvést už konkrétní adresu, popř. také souhlas vlastníka nemovitosti s umístěním sídla (Zrzavý, 2017, s. 46). Další náležitosti závisí na konkrétním typu obchodní společnosti.

Osobní společnosti (VOS a KS) se zakládají pomocí společenské smlouvy s úředně ověřenými podpisy zakladatelů. Při její formulaci mají zakladatelé možnost upravit vnitřní fungování společnosti podle své vůle, neboť zákon zde stanoví jen minimum omezení. Ve společenské smlouvě KS je nad rámec výše vyjmenované obligatorní náležitosti navíc nutné doplnit informaci o tom, kdo působí jako komplementář a kdo jako komanditista, a stanovit výše vkladu každého komanditisty (Josková, Pravda, 2014, s. 10).

Zakladatelské právní jednání kapitálových společností (SRO, AS) hraje důležitější roli, protože upravuje práva a povinnosti společníků ve vyšší míře, než tomu je u osobních společností. SRO se zakládá společenskou smlouvou nebo zakladatelskou listinou, AS může být založena přijetím stanov. Na rozdíl od osobních společností musí mít zakladatelské jednání navíc formu veřejné listiny, tzn. musí být sepsáno notářským zápisem (Josková, Pravda, 2014, s. 10). Mimo povinné náležitosti každého notářského zápisu a základní náležitosti každého

zakladatelského jednání musí společenská smlouva (zakladatelská listina) SRO obsahovat podle § 146 ZOK následující informace:

- výši základního kapitálu,
- vkladovou povinnost zakladatelů včetně lhůty pro její splnění,
- určení správce vkladu,
- označení a název druhu podílů, práva a povinnosti s nimi spojené,
- výši vkladu nebo vkladů připadajících na podíl nebo podíly,
- informace o tom, koho zakladatelé určují jednatelem (jednatelem), popř. členy jiných orgánů společnosti, jejich způsob a jednání.

Oficiální vzor společenské smlouvy (zakladatelské listiny) pro SRO je dostupný na internetových stránkách Ministerstva spravedlnosti České republiky.¹³ Obsahuje veškeré obligatorní náležitosti a je doplněn stručným komentářem.

2.2 Španělské království

2.2.1 Proces založení obchodní společnosti

Založení obchodní společnosti ve Španělském království probíhá podobně jako v České republice. Před samotným zapsáním nové společnosti do obchodního rejstříku (*Registro mercantil*) je však nutné splnit více podmínek. Pro založení společnosti je nezbytné získat nejprve osvědčení obchodního rejstříku (*Certificación negativa de Denominación Social*) potvrzující, že zvolený název pro budoucí obchodní společnost dosud není registrovaný jinou právnickou osobou. Toto osvědčení tak zaručuje exkluzivitu obchodní firmy a zabraňuje možným budoucím problémům (Registro Mercantil Central, 2023).

Další podmínkou je založení bankovního účtu pro splacení vkladu. Osvědčení o splacení základního kapitálu (*Certificación bancaria de la aportación dineraria al capital social*) je dalším dokumentem, který zakladatelé předkládají notáři, s nímž sepisují zakladatelské právní jednání. Před sepsáním zakladatelského dokumentu se zakladatelé registrují u španělské daňové správy a zároveň žádají o vystavení prozatímního daňového identifikačního čísla (*número de identificación fiscal provisional*). To je po uplynutí určité doby nahrazeno definitivním identifikačním číslem. Po vyřízení všech těchto náležitostí může

¹³ Dostupné z: <https://justice.cz/web/msp/vzory-zakladatelskych-pravnich-jednani>

společnost oficiálně získat právní subjektivitu zápisem do obchodního rejstříku (Cámara de Comercio de España, 2020).

2.2.2 Zakladatelská listina

Dokument, kterým se zakládá obchodní společnost ve Španělském království, se nazývá *escritura de constitución*. Hlavním požadavkem společným pro všechny typy společností je písemná forma a povaha veřejné listiny. Veškeré zakladatelské právní jednání tedy musí být pořízeno ve formě notářského zápisu. Obligatorní náležitosti tohoto dokumentu se u osobních a kapitálových společností příliš neliší. Náležitosti společenské smlouvy osobních společností jsou upraveny v § 125 CCom, náležitosti pro kapitálové společnosti jsou ustanoveny v § 22 královského dekretu č. 1/2010 (Ferrando Villalba, 2016, s. 19, 45). Oficiální vzor veřejné listiny zakládající společnost s ručením omezeným zveřejnilo španělské Ministerstvo spravedlnosti ve sbírce zákonů (*Boletín Oficial del Estado*).¹⁴

Zakladatelské právní jednání musí povinně obsahovat tyto údaje:

- určení společníků uvedením jejich jmen a příjmení (v případě právnické osoby uvedením názvu), bydliště (sídla),
- název právnické osoby,
- dobu trvání právnické osoby,
- informace o tom, koho zakladatelé určují jednatelem (jednateli),
- informace o vkladové povinnosti zakladatelů.

Součástí zakladatelské listiny jsou také stanovy (*estatutos*) budoucí společnosti, které jsou jedním z hlavních předpokladů pro její sepsání. Přidávají se jako příloha k notářskému zápisu a obsahují další informace o společnosti. Zakladatelé mají možnost upravit stanovy podle své vůle, pokud to zákon dovoluje. Povinně však stanovy musí obsahovat tyto informace:

- název právnické osoby,
- sídlo právnické osoby,
- předmět (nebo účel) činnosti právnické osoby,
- výši základního kapitálu,
- označení a název druhu podílů (akcií), práv a povinností s nimi spojenými,

¹⁴ Dostupné z: <https://www.boe.es/eli/es/o/2015/09/09/jus1840>

- informace o tom, koho zakladatelé určují jednatelem (jednateli), popř. členy jiných orgánů společnosti, jejich způsob jednání,
- informace o vnitřní organizaci společnosti.

Proces založení obchodní společnosti je komplexním právním úkonem, který vyžaduje dodržení určitých postupů a náležitostí. Bez ohledu na to, zda se jedná o Českou republiku nebo Španělsko, zakladatelé musí dodržovat specifické požadavky daného právního systému. Zakladatelská listina je přitom klíčovým dokumentem, který vytváří právní základ pro fungování budoucí společnosti. Obsahuje důležité informace o názvu, sídle, účelu, upravuje také vnitřní organizační strukturu společníků a práva a povinnosti jednotlivých společníků. Má závazné účinky nejen pro zakladatele, ale i pro všechny budoucí členy. Zakladatelské listiny obou zemí budou dále porovnány a analyzovány v jedné z následujících kapitol této diplomové práce.

3 Překlad textů z oblasti práva

Před samotnou kontrastivní analýzou zakladatelských listin je nezbytně nutné seznámit se s teoretickými východisky týkajícími se odborného překladu, právního jazyka a stylu. Následující kapitola nám tak poskytne potřebný kontext pro další zkoumání těchto specifických dokumentů. Veškeré charakteristiky zmíněné v této kapitole budou následně ukázány společně s příklady z konkrétních vybraných listin v praktické části této práce.

3.1 Obecná definice překladu

Definice překladu existuje velké množství. Záleží při tom na charakterizačních kritériích, zda překlad chápeme jako proces (činnost překladatele), nebo výsledek nějakého překladatelského procesu (samotný přeložený text). Pro účely této práce se budeme zabývat pouze překladem jako procesem. Z tohoto hlediska lze překlad definovat jako činnost spočívající v porozumění významu sdělení ve výchozím jazyce (také označovaném jako jazyk zdrojový) a následném reprodukování téhož sdělení v cílovém jazyce (Munday, 2008, s. 5). Podobně k překladu přistupuje i Catford. Ten překlad definuje jako jazykovou operaci, při níž dochází k nahrazení textového materiálu ve výchozím jazyce ekvivalentním materiálem v jazyce cílovém. Podmínky této ekvivalence se pak snaží definovat na různých jazykových rovinách – znaku, slova, věty i textu (Chlumská, 2017, s. 12).

Podle Levého (1998, s. 53) je prací překladatele dešifrovat sdělení, které je obsaženo ve výchozím textu, porozumět mu, správně je interpretovat a poté přeformulovat a přestylovat (zašifrovat) do druhého jazyka. Překlad se však neomezuje pouze na slova, zahrnuje také přenos významu, stylu a kontextu daného sdělení. Překladatel musí mít podle něj nejen znalost obou jazyků, ale také porozumění kultuře a kontextu obou jazykových prostředí.

Současnou teorii překladatelského procesu, která zohledňuje lingvistické i kulturní zaměření, uvádí Knittlová (2010, s. 27): „z oblasti teorie překladu se objevuje jednotná fronta, která se zaměřuje v první řadě na *makropřístup*, na kulturní zázemí, historické a lokální zasazení, literární narážky, reálie, vztah autora k tématu a k publiku, typ textu a funkci textu a teprve po tzv. *strategickém rozhodnutí*, které se zakládá na zařazení výchozího textu do uvedeného rámce, nastupuje fáze *detailního rozhodování*. Nastupuje *mikropohled*, který si všímá konkrétních jednotlivin, gramatických struktur a jejich lexikální náplně a dochází k budování definitivního cílového textu.“

3.2 Odborný překlad

Odborný překlad sehrává klíčovou roli v mezinárodní spolupráci, a není proto překvapivé, že je mu věnována čím dál větší pozornost. V důsledku prohlubující se globalizace, která umožňuje stále častější kontakt mezi jednotlivými zeměmi a kulturami, a rozvoje mezinárodního obchodu roste poptávka po kvalitních odborných překladech a s ní i počet překladatelů specializujících se v této oblasti (Hrdlička, 2007, s. 67).

Odborný překlad vyžaduje zejména specializované znalosti v různých odvětvích exaktních i humanitních vědních oborů. Z toho vyplývá, že oblast tohoto typu překladu je skutečně široká. Horová (Gromová, Hrdlička, Vilímek, 2007, s. 60) uvádí, že ani takto široce chápané označení odborného textu a překladu nezahrnuje vše a jen stěží bychom ho zařadili do nějakého systému. Většina klasifikací stylů a žánrů překladu ale naznačuje, že protějškem poměrně snadno definovatelného uměleckého překladu (překladu umělecké literatury) je jediné překlad veškeré literatury ostatní.

Podle Grygové (2010, s. 203) obecně panuje názor, že překlad odborného textu je snazší než překlad krásné literatury, a je na něj pohlíženo jako na profesionálně druhořadý. Odborný text obecně postrádá expresivitu a jeho větná stavba je zdánlivě jednodušší. Hanáková (Gromová, Hrdlička, Vilímek, 2007, s. 41–42) dodává, že za rozšíření tohoto názoru může také přístup k samotnému pojmu *termín* a představa, že termíny stačí z výchozího jazyka do cílového jazyka dosazovat „kus za kus“. Termín by v tom případě nebyl ani předmětem překladu, ale pouhého „překódování“ (mechanického převedení).

Mohlo by se zdát, že základní znalost jazyka je k překladu odborného textu dostačující, a překladatelem se tak může stát v podstatě kdokoliv. Skutečnost je však jiná: „Jednoduchost jazyka je jen zdánlivá, odborný text je daleko méně dostupný a srozumitelný než text krásné literatury. Překlad odborného textu vyžaduje stejně dokonalou znalost obou jazyků jako překlad beletrie, navíc klade na překladatele nároky, pokud jde o obsah“ (Grygová, 2010, s. 203). O pouhém překódování termínu, o kterém se zmiňuje Hanáková, lze hovořit pouze v případě, že pojem ve výchozím jazyce jednoznačně odpovídá pojmu v cílovém jazyce. Vzhledem k jejich provázanosti překladatel pak v takovém případě nemá ani jinou možnost. V praxi se ale ukazuje, že takových případů je minimum a že si termíny v různých jazycích nemusí vždy zrcadlově odpovídat. Překladatel musí správný ekvivalent vybírat v závislosti na jazykovém nebo věcném kontextu. Grygová v tomto ohledu navíc doporučuje spolupráci

s odborníkem, který může včas odhalit podstatné chyby, např. i to, že se překladatel nechal zmást tzv. faux-amis (falešnými přáteli).

Odborné texty jednotlivých vědních disciplín se podle Knittlové (2010, s. 206–207) značně liší, přičemž největší rozdíl je patrný mezi obory exaktními a obory humanitními. Čechová (1997, s. 150) navíc konstatuje: „Texty společenskovední jsou formálně ustálené, jsou variabilnější při volbě slohových postupů a v kompozici, (...) texty věd exaktních směřují k modelovosti formy a formalizaci vyjádření a je v nich častý popis a výklad.“ Také prostředky odborného stylu jsou úzce svázány s daným tématem. Cílem každého odborného textu je podat přesnou, srozumitelnou a úplnou informaci. Ilek (Gromová, Hrdlička, Vílímek, 2007, s. 76–77) uvádí jako hlavní znak odborného textu začlenění jeho obsahu do určitého rámce, jímž je vytýčen předmět a způsob výkladu. K přesnosti a srozumitelnosti navíc přispívá struktura odborného textu, kdy je obsah rozdělen do oddílů, kapitol, podkapitol, odstavců, paragrafů atd.

3.2.1 Překlad právních textů

Překlad právních textů řadíme do kategorie odborného překladu. Právní překlady jsou složité a vyžadují od překladatele zvláštní dovednosti, znalosti a zkušenosti. Navzdory tomu hrál tento typ překladu v historii velmi důležitou roli při kontaktu mezi různými národy a kulturami a v našem stále více globalizovaném světě hraje roli ještě důležitější. Dobrým příkladem je Evropská unie, jejíž zákony jsou překládány do všech úředních jazyků členských států. Mnohojazyčnost a jazyková rovnost je jedním ze základních principů EU (Gromová, Hrdlička, Vílímek, 2007, s. 200).

Právní překlad lze dále třídit podle různých kritérií. Cao (2007, s. 8–9) je dělí do čtyř kategorií podle zaměření textu: (1) překlady zákonů a mezinárodních smluv, (2) překlady soukromoprávních dokumentů, (3) překlady právních vědeckých textů a (4) překlady judikatury. Dále nabízí také dělení dle funkce právních textů, a to na preskriptivní (zákony, smlouvy apod.), primárně deskriptivní a zároveň preskriptivní (žádosti, soudní rozhodnutí, odvolání, spisy apod.) a deskriptivní (vědecké práce, články, učebnice práva apod.). Zakladatelskou listinu (společenskou smlouvu), jakožto dokument zakládající právní subjekt, bychom dle první klasifikace mohli zařadit do kategorie překladů soukromoprávních dokumentů. Podstatou tohoto dokumentu je stanovit pravidla a podmínky pro fungování daného právního subjektu, proto by v rámci druhé klasifikace podle své funkce spadal pod preskriptivní právní texty.

Překladatelský proces u právních dokumentů probíhá stejně jako u jakékoliv jiného textu. V jeho průběhu analyzujeme nejen vztahy mezi oběma jazyky, ale také zkoumáme rozdíly v kulturním kontextu příslušných jazyků. Jak zdůrazňuje Chromá (2014, s. 31–32), v kontextu překladu právních textů je pod kulturním kontextem chápána právní kultura. Abychom dosáhli kvalitního překladu právních textů, je nezbytné brát v úvahu výchozí i cílovou právní kulturu.

Chromá (2014, s. 31–32) dále uvádí fáze překladatelského procesu, který v první řadě zahrnuje analýzu výchozího textu ve všech jeho rovinách. Jako druhá nastává fáze vnitrojazykového překladu ve smyslu interpretace výchozího textu s cílem porozumět jeho obsahu. V dalším stadiu je v rámci mezijazykového překladu daná informace převedena do cílového jazyka. Poslední fáze se soustředí na právnělingvistickou úpravu přeloženého textu tak, aby vzniklý text mohl být vnímán jako právnícký i v cílové kultuře a aby splňoval svůj účel. Je ale třeba mít na paměti, že ne vždy se přeložený text stane součástí cílového právního systému v tom smyslu, že by měl stejné právní účinky jako text výchozí. Překlad může být čistě informativní.

3.2.2 Překladatelské metody

Překladatelský proces nabízí několik možných strategií, metod a postupů pro řešení konkrétních problémů, jejichž klasifikaci se zabývalo mnoho teoretiků. Různí autoři však používají různé klasifikace a terminologie je v této oblasti velmi nejednotná. Někteří teoretici ani pro překladatelské postupy konkrétní rozlišovací termíny nepoužívali. Podle Knittlové (2010, s. 19) současná teorie vychází především ze sedmi základních postupů, jimiž se řeší nedostatek přímého ekvivalentu v cílovém jazyce:

- **transkripce** (přepis více či méně adaptovaný úzu cílového jazyka; bere v úvahu i transliteraci – přepis jinou abecedou, při níž dochází ke zvukovému zkreslení)
- **kalk** (doslovný překlad)
- **substituace** (nahrazení jednoho jazykového prostředku jiným, ekvivalentním)
- **transpozice** (nutné gramatické změny v důsledku odlišného jazykového systému)
- **modulace** (změna hlediska)

- **ekvivalence** (použití stylistických a strukturních prostředků odlišných od originálu, např. v oblasti expresivity, ale i idiomů, přísloví; tento termín se ale považuje za nevhodně zvolený vzhledem k dalším jeho významům)
- **adaptace** (substituce situace popsané v originále jinou adekvátní situací, např. neexistuje-li v cílovém jazyce ekvivalent slovní hříčky, či pokud situace ve výchozí kultuře neexistuje v kultuře cílového jazyka)

Levý (1998, s. 23) tvrdí: „Práce tlumočnicků, odborných a literárních překladatelů má společné především ty problémy, které vyplývají z rozdílnosti dvou jazyků, výchozího a cílového, a dále pak technické, psychologické a jiné obtíže při dešifrování výchozího textu a přenosu sdělení do jiného jazyka“. Pokračuje však tím, že každý tyto problémy řeší různými způsoby podle typu překladu, který provádějí. Každý překladatel musí použít takové metody, aby dosáhl kvalitního překladu, odpovídajícího zamýšlenému účelu.

Z toho důvodu není v odborném překladu příliš vhodné používat překladatelskou metodu adaptace. Hlavním úkolem takového překladu je zprostředkovat sdělení za konzistentního dodržení přesné terminologie a významu. V každém případě je důležité znát kompletní definici daného termínu. Pokud určitý jev v cílové kultuře neexistuje, není vhodné jej v odborném překladu nahrazovat jiným. Místo toho je v takovém případě vhodnější vyřešit tyto situace opisem, vysvětlením. Právnělingvistické rozdíly mezi výchozím a cílovým právním prostředím lze také vyřešit přidáním dalších informací, např. vysvětlivky nebo pojmového vyjasnění (Chromá, 2014, s. 32).

Použití konkrétních metod samozřejmě záleží také na účelu a funkci textu. Asensio (2002, s. 10) uvádí: „Así, un contrato lo traduciremos de formas diferentes según la traducción vaya a servir como un mero instrumento informativo, vaya a ser utilizada como instrumento jurídico, forme parte de las pruebas de un proceso, sirva como modelo para la aplicación en un país diferente o sirva de prueba o examen. Un mismo texto recibirá una traducción diferente si la traducción es oficial que si no lo es...“¹⁵

Z vyjmenovaných možných postupů Asensio (2002, s. 12) vyzdvihuje doslovný překlad, jakožto nejvíce uplatňovaný postup v překladu právních textů. V této souvislosti se také dále zabývá samotným konceptem doslovného překladu (*traducción literal*), který

¹⁵ Smlouva může být přeložena různými způsoby v závislosti na tom, zda má překlad plnit pouze funkci informativní, zda má sloužit jako právní nástroj, součást důkazního materiálu v soudním řízení, vzor pro použití v jiné zemi nebo jako zkouška či test. Stejný text bude přeložen jinak, jedná-li se o úřední překlad, než v případě, že se o úřední překlad nejedná...

z důvodu nedostatečné definice považuje za nefunkční: „pues cada cual entiende la literalidad como una supuesta fidelidad al texto original pero está fidelidad se puede entender y se entiende de muchas maneras: como fidelidad a los significados, como fidelidad a la forma, como fidelidad gramatical, como fidelidad de estilo, etc.“¹⁶

Dichotomie doslovného a volného překladu, tedy dilema mezi tím, jestli by měl překladatel překládat význam bez ohledu na konkrétní slova (smysl za smysl), nebo doslovně (slovo za slovo), je jedním z nejstarších témat překladatelské teorie. Chlumská (2017, s. 11–12) dodává, že po věčných debatách o volném a doslovném překladu se v druhé polovině 20. století začali teoretici pokoušet o systematičtější zkoumání překladu. Translatologie se vyprofilovala jako samostatný vědní obor a základní problematikou její lingvisticky orientované teorie se stal pojem ekvivalence. Postupně nám bylo představeno několik různých konceptů s odlišnou terminologií jako např. dynamická a formální ekvivalence Eugena Nidy nebo komunikativní a sémantický překlad Petera Newmarka. Nicméně veškeré tyto koncepce se shodují v tom, že překlad by měl být vždy adekvátní vzhledem k dané situaci.

Podle Asensia (2002, s. 12–13) je doslovný překlad dobrým prostředkem k tomu, aby se předešlo překladům, které nerespektují skutečný pravdivý obsah textu, a je účinným nástrojem pro rozpoznání původního sdělení. Může ale být překážkou pro porozumění a dobrý styl. Z toho důvodu jej nelze chápat ve smyslu absolutní věrnosti původnímu textu, ale ve smyslu použití funkčního ekvivalentu, kterým se určitý pojem výchozího prostředí nahradí pojmem plnícím stejnou roli v cílovém prostředí.

3.3 Právní jazyk

Lipertová (2018, s. 8) uvádí: „Slova jsou základní a zcela nezbytný nástroj každého právníka. Jazyk je používán k debatám o významu a významech právních norem, k poskytování rad klientům, k argumentování před soudem i kladení otázek svědkům. Jazyk je obsažený ve smlouvách, právních listinách, v závětech dává vzniknout právům a povinnostem klientů, též je mění a ruší. Velmi málo povolání je závislých na jazyce jako právo.“

Právní jazyk lze obecně definovat jako oblast odborného jazyka, kterou používají právníci (advokáti, soudci, notáři apod.), zákonodárci a jiní uživatelé práva, k ústnímu či písemnému vyjádření zákonných práv, povinností a analýz. Používá velké množství

¹⁶ Každý chápe doslovnost jako jakousi domnělou věrnost původnímu textu, ale tato věrnost může být chápána a je chápána mnoha způsoby: věrnost významová, formální, gramatická, stylová atd.

technických termínů a zároveň také velké množství archaických výrazů. Podle Sticha (1968) je právě právnická terminologie (spolu s terminologií náboženskou) nejstarší propracovanou terminologickou soustavou. Archaické jevy však nalezneme nejen ve slovní zásobě, ale i v samotném stylu vyjadřování.

Knapp (1978, s. 11) považuje právní jazyk za součást spisovného jazyka a soustředí se na jeho postavení v rámci jazyka odborného, který je používán specificky k vyjádření určité vymezené součásti společenského vědomí. Zároveň ale dodává, že právní jazyk není uniformní a mimo jazyk spisovný zahrnuje také jazyk hovorový nebo slangový.

Někteří autoři se zabývají také dělením a klasifikací právního jazyka, přičemž rozlišují např. jazyk zákonodárný, právní jazyk literární, soudní, správní apod. (Knapp, 1978, s. 11). Jedno z častých dělení uvádí např. Tomášek (2003, s. 24), přičemž rozlišuje dvě kategorie. Jako první kategorii označuje samotný právní jazyk, kterým zákonodárci tvoří právní normy. Pro druhou kategorii používá označení právnický jazyk, který používají právníci k analýze a popisu práva, tedy jako jazyk právní praxe. Definice právního jazyka jako celku pak podle Tomáška (2003, s. 25) zní následovně: „Právní jazyk je z funkčního hlediska prostředkem komunikace v rámci práva jako normativního systému. Ze systémového hlediska je součástí každého spisovného jazyka. Z obsahového hlediska je právní jazyk znakový systém, kde za jednotlivé znaky pokládáme jednotlivá slova (právní termíny), slovní spojení (ustálené obraty – jazykové šablony) nebo celé věty.“

3.3.1 Charakteristika právního jazyka

Problematika právního jazyka je částečně obecná, protože právní jazyk je součástí každého přirozeného jazyka, a částečně specifická pro každý jednotlivý jazyk, ať už jde o jazyk český, španělský nebo jiný. Základní charakteristiky právního jazyka lze popsat ve dvou rovinách, konkrétně v rovině lexikální a syntaktické. Právní čeština i španělština čerpají v první řadě ze své vlastní slovní zásoby spisovného jazyka. Typické je však i časté použití výrazů převzatých z latiny, popř. v malém měřítku z francouzštiny, a následkem globalizace a evropské spolupráce přijímají i výrazy z angličtiny (Smejkalová, 2013, s. 451).

Mañá (2001, s. 2) popisuje právní jazyk jako protiklad jazyka literárního, který je rozmanitý a záměrně se vyhýbá opakování pojmů pomocí synonym nebo básnických figur, a uvádí: „en la formalización del lenguaje jurídico se haya tendido insistentemente a la reiteración de aquellos términos y conceptos que la practica ha evidenciado como suficientemente precisos

para delimitar determinados aspectos de relevancia jurídica, eludiendo su sustitución por sinónimos o cuasisinónimos más coloquiales pero pueden propiciar una mayor ambigüedad y por consiguiente incrementar la inseguridad jurídica.¹⁷ Knapp (1978, s. 14) k tomu dodává tyto charakteristické znaky právního jazyka: „směřuje k přesnému vymezení pojmů a k strohé formalizaci jejich významu, nepřeje synonymům ani homonymům, jen zřídka používá metonymií a metafor a brání se i používání jiných obrazných vyjádření.“

V právních textech se často používají odborné fráze a termíny, které mají v rámci právního kontextu specifický význam. Knapp (1978, s. 18–20) se ve svých publikacích zabýval klasifikací slovní zásoby právního jazyka, kterou lze shrnout do několika skupin. Za prvé vyčleňuje specifické právní pojmy, které se používají jako technické termíny. Často přitom jde o slova cizího původu (ad hoc, ex officio, alibi), archaismy (např. výprosa, vypuditel, pacht), ale i neologismy (datová schránka, digitální právo, mediace). Další součástí slovní zásoby právního jazyka jsou slova, která mají mimo specifický právní význam také další specifický význam v jiném odborném jazyce (orgán, subjekt). Ve třetí a nejobsáhlejší skupině se nacházejí slova, která mají vedle právního významu také význam běžný, neprávní (stát, soud, smlouva). V neposlední řadě zahrnuje i skupinu slov neutrálních (nemovitost, lítost, dopravní prostředek). Mimo jednotlivých slov právní jazyk používá také výrazy složené. Tím rozumíme ustálené fráze a jazykové šablony – víceslovné, polovětné nebo větné konstrukce fungující jako samostatné jednotky.

Specifická slovní zásoba je významným znakem právního jazyka a je patrná na první pohled, přesto ale není jeho jediným ani nejdůležitějším aspektem. S ohledem na jeho funkci se právní jazyk obvykle vyznačuje zejména svou ustáleností, přesností a jednoznačností, jak po stránce jazykové a významové, tak po stránce syntaktické. Tomášek (2003, s. 28) navíc uvádí tyto hlavní požadavky na právní jazyk: jednoznačnost, stručnost, srozumitelnost, systémovost a neexpresivnost.

Ve snaze zahrnout co nejvíce možných situací je pro právní jazyk typická složitá větná stavba se složitými, víceúrovňovými souvětími, která vznikají z potřeby přesného a jednoznačného vyjádření (Lipertová, 2018, s. 14). Ilek (Gromová, Hrdlička, Vilímek, 2007, s. 78) k syntaktické stránce dodává, že se můžeme setkat buď s těmi nejprostšími souvětími s hojným výskytem výčtů, nebo s velmi složitými souvětími s velkou diferenciací podřadných

¹⁷ V rámci právního jazyka se projevuje neodbytná tendence opakovaně používat ty termíny, které se v praxi osvědčily jako dostatečně přesné pro vymezení daných právních skutečností. Vyhýbat se těmto termínům prostřednictvím nahrazování hovornějšími synonymy může vést k větší nejednoznačnosti a zvýšení právní nejistoty.

spojek. Charakteristické je i použití spojovacích prostředků, které jsou v běžném jazyce poměrně vzácné (např. vzhledem k tomu, že...; ve shodě s tím, že...). V takovýchto textech se můžeme často setkat také s vícenásobnými záporů a negativními formulacemi obecně. Typické je také používání pasivních a neosobních vazeb spojených se snahou o neutrálnost a odosobnění.

3.3.2 Nejednoznačnost českého právního jazyka

Přes všechny tyto charakteristiky nesmíme zapomínat, že právní jazyk je součástí přirozeného jazyka, a jisté neurčitosti a víceznačnosti se proto nevyhne. Pomineme-li veškeré gramatické chyby, které mohou vzniknout při tvorbě jakéhokoliv textu (jediná chybně umístěná nebo chybějící čárka ve větě může způsobit mnoho problémů), v každém jazyce existují jevy, jejichž použití může zapříčinit různou interpretaci jednoho stejného sdělení.

Tímto tématem se zabývá zejména Stich (1968): „Neméně závažná je pro právníké texty i syntaktická stavba výpovědi – té se však věnuje dnes pozornosti málo. (...) A přece i tyto jevy jsou pro úroveň právního textu mimořádně důležité a pro žádoucí jednoznačnost textu stejně závažné jako přesná a ustálená terminologie.“ Nejednoznačnost textu má podle něj hned několik příčin v českém jazyce samém. Jako konkrétní příčinu uvádí zejména nejednoznačnost hojně užívané spojky nebo, která může mít platnost vylučovací i slučovací ve smyslu eventuality.

Jiným českým „prohřeškem“ je používání slovesa mít, konkrétně jeho tvarů v minulém čase. Jako příklad uvádí Bejčková (2022) toto sdělení: *člověk, se kterým družstvo (...) mělo sjednávat dodávky materiálu, ve skutečnosti nebyl oprávněn za společnost (...) jednat*, které může mít v češtině dvojí velmi odlišný význam. Z uvedeného sdělení není možné poznat, zda tento postup byl družstvu uložen, nebo jestli družstvo tvrdí, že takto postupovalo, ale jeho tvrzení nelze ověřit. Je možné, že se toto jednání od družstva očekávalo či přímo vyžadovalo. Může však také vyjadřovat cizí tvrzení ve smyslu údajné, nepotvrzené informace. Tento jev se do českého jazyka dostal původně z němčiny a řadí se tak k archaickým prvkům právní češtiny, přesto ale v dnešní době nachází své uplatnění zejména v mluvené i psané publicistice. Tuto dvojnásobnost by přitom bylo možné jednoduše odstranit použitím příslovce (údajně, pravděpodobně apod.) nebo pomocí uvozující věty (zdá se, že...; je pravděpodobné, že...).

3.3.3 Nejednoznačnost španělského právního jazyka

I ve španělském jazyce se setkáme s jevy, které způsobují nejednoznačnost právních textů. Podobně jako Stich také Mañá (2001, s. 3) považuje za jejich příčinu jazyk samotný: „La mayor parte de los textos jurídicos son lingüísticamente ambiguos, porque el lenguaje utilizado es en sí mismo ambiguo.“ Soustředí se přitom pouze na slovní zásobu, a to zejména na pojmy vyskytující se v odborném právním jazyce a zároveň mající odlišný význam v jazyce běžném (*acción, fabricante, alimento* apod.). Tyto problémy se však překladatele, který se ve svém oboru vyzná a umí vyhledat definice jednotlivých pojmů, netýkají.

Jiný pohled uplatňuje Hidalgo Navarro (2017, s. 80), který považuje za jednu z nejčastějších příčin nadužívání vztažných zájmen (*que, quien, cual, como* apod.), jimiž se odkazuje na předchozí výraz nebo větu. Ve složitých složených větách, které jsou pro španělskou stylistiku velmi typické, může být obtížné určit, které slovo je referenčním bodem pro dané vztažné zájmeno. Pokud je vztažné zájmeno použito tak, že není jasné, na co odkazuje, může dojít k dvojsmyslnosti.

Problémy může podle něj často způsobit také obyčejná shoda přísudku s podmětem. Gramatická pravidla ve španělštině, stejně jako v českém jazyce, vyžadují, aby se podmět a přísudek shodovaly v osobě a čísle. Pokud se ale podmět nachází ve velké vzdálenosti od přísudku, označuje nějaký celek (podstatná jména hromadná), nebo jde-li o podmět nevyjádřený, může to značně ztížit interpretaci. V neposlední řadě je třeba zmínit také předložkové konstrukce typu *la condena del juez*, kterou lze v tomto případě chápat jako *el juez condena*, nebo také jako *el juez es condenado*. Ačkoliv je poměrně jasné, která z těchto verzí je správná, v některých případech může tento druh vyjádření vést k dvojznačnosti.

Zmíněné jevy jsou v obou jazycích naprosto běžné a je nutno podotknout, že vznikají většinou neúmyslně při snaze obsáhnout jakoukoliv situaci, která by mohla nastat. Podobné případy mohou nicméně vést k nesprávné interpretaci. Proto je důležité, aby překladatelé měli povědomí o jazykových a stylistických jevech, které mohou způsobit, že jedno sdělení lze vyložit více způsoby. Pokud překladatel nedisponuje znalostmi dané problematiky, může při překladu dojít k zásadním posunům, které povedou k vzájemnému nepochopení.

4 Kontrastivní analýza zakladatelské listiny

Po uvedení zakladatelské listiny do právního kontextu se v této kapitole zaměříme na analýzu tohoto dokumentu, přičemž budeme porovnávat vybrané listiny z českého a španělského kulturního prostředí. Na základě této kontrastivní analýzy budeme identifikovat jak podobnosti, tak rozdíly ve struktuře a obsahu zakladatelských listin v obou zemích.

Pro potřeby této diplomové práce bylo shromážděno pět příkladů českých zakladatelských listin a pět příkladů listin španělských. České listiny byly všechny získány z českého obchodního rejstříku vedeného u Ministerstva spravedlnosti. Konkrétní listiny byly přitom vybrány namátkově. Získaný vzorek českých listin tak obsahuje po jedné společenské smlouvě VOS a KS, jednu společenskou smlouvu SRO a dvě zakladatelské listiny SRO. Budeme tedy chápat termíny *zakladatelská listina* a *společenská smlouva* jako synonyma. Vzorek španělských zakladatelských listin je omezenější, což je způsobeno zejména vyšší uzavřeností španělského obchodního rejstříku. Dvě listiny tak byly získány z internetových stránek společností, které je dobrovolně zveřejnily včetně povinných příloh. Tyto přílohy však nejsou přímým předmětem analýzy. Další analyzované listiny byly získány z diplomové práce (Gil Sanromán, 2012). Volně k dispozici zůstávají také šablony zakladatelského právního jednání, které byly zveřejněny na internetových stránkách některých notářských kanceláří. Nejvíce vybraných listin se týká zakládání společnosti s ručením omezeným (*sociedad de responsabilidad limitada*), a to z toho důvodu, že je v obou zemích nejvyužívanější formou právnické osoby. Vzhledem k velkému rozsahu byly do příloh této práce zařazeny jen vybrané listiny ze zkoumaného vzorku.

Bečka (Gromová, Hrdlička, Vilímek, 2007, s. 9) ve svém pojednání o kontrastivní analýze uvádí: „Především je třeba srovnávat jevy, popř. komplexy jevů, které jsou vzájemně srovnatelné, nebo je převést do takové formy, aby měla [problematika] společného jmenovatele.“ V této analýze se proto nejprve zaměříme na strukturu zakladatelského právního jednání a jeho grafickou úpravu. Dále budeme zkoumat stylistickou a syntaktickou stránku těchto dokumentů. Na závěr se budeme zabývat také stránkou lexikální, a zejména specifickou terminologií zakladatelských listin.

4.1 Struktura a grafická úprava zakladatelské listiny

Náležitosti českých i španělských zakladatelských listin již byly představeny v předchozích kapitolách této práce. Co se týče rozsahu, samotná zakladatelská listina se v průměru rozkládá na dvou až pěti stranách. České listiny jsou nejčastěji očíslovány slovy v horní části dokumentu (*strana první, strana druhá* atd.), ty španělské bývají spíše očíslované arabskými číslicemi ve spodní části dokumentu. Zásadní rozdíl spočívá v tom, že španělské listiny jsou obvykle mnohem rozsáhlejší. To je způsobeno povinnými přílohami, které španělský právní řád vyžaduje pro zápis do obchodního rejstříku a které jsou se zakladatelským právním jednáním pevně spojeny. Jak už bylo zmíněno, součástí španělské listiny jsou také stanovy nové společnosti. Ty svým způsobem tvoří druhý zakladatelský dokument. Český právní řád na rozdíl od toho španělského při zakládání společností stanovy ani jiné přílohy nevyžaduje a preferuje, aby byly všechny informace o společnosti a její vnitřní organizaci zapsány přímo v jednom dokumentu.

Celková úprava zakladatelských listin je dána obvyklým formátem notářského zápisu v jednotlivých zemích. Každou listinu lze rozdělit na úvodní část, vlastní text a závěrečnou část. České listiny začínají nadpisem *Notářský zápis*, pod nímž je nejprve uvedena informace o notáři, který zápis pořizuje. Dále je specifikováno datum a místo sepsání notářského zápisu. Následně jsou představeni účastníci, popř. pouze jeden účastník, jde-li o založení společnosti jediným společníkem. Tuto úvodní část zakončuje prohlášení účastníka o tom, že je způsobilý k danému právnímu úkonu. Teprve poté je uveden podnadpis označující název zakladatelského právního jednání (*zakladatelská listina, společenská smlouva*) a specifikace konkrétní formy zakládané obchodní společnosti. V teoretické části této diplomové práce bylo uvedeno, že zakladatelský dokument VOS a KS nemusí mít formu notářského zápisu. V takovém případě jsou zmíněné zvyklosti notářského zápisu vynechány. Představeni jsou pouze účastníci, a to stejným způsobem, kterým jsou ve smlouvách obvykle uvedeny smluvní strany.

Španělské listiny se odlišují tím, že hlavním nadpisem je přímo označení právního zakladatelského jednání (*escritura de constitución*) včetně určení formy obchodní společnosti, např. *escritura de constitución de sociedad de responsabilidad limitada*. Následují stejné informace, které jsou uvedeny v české verzi. Všechny české i španělské zakladatelské listiny pak pokračují výčtem obligatorních i fakultativních náležitostí, jejichž pořadí se může značně lišit. Zakladatelé mají navíc možnost upravit pravidla podle své vůle, a proto je tato část dokumentu poměrně variabilní.

Obsah každé listiny stvrzují účastníci svými podpisy. Pokud se jedná o zakládání VOS nebo KS, podpisy účastníků musí být úředně ověřené. České zakladatelské listiny ve formě notářské listiny jsou zakončeny vyjádřením notáře o splnění předpokladů pro sepsání daného notářského zápisu. Notář tím potvrzuje, že dané právní jednání je v souladu s právními předpisy a že splňuje všechny podmínky pro zápis do veřejného rejstříku. Španělská verze obsahuje navíc ještě poučení o zpracování osobních údajů účastníků.

Ke struktuře odborných textů se vyjadřuje také Grygová (2010, s. 207), která uvádí, že jejich kompozice připomíná převrácenou pyramidu – text je rozdělen do bodů, které jsou dále rozvedeny. Tuto myšlenku lze potvrdit i u zakladatelských listin. Týká se zejména střední části dokumentu, která obsahuje ustanovení o společnosti. Textový obsah je v obou jazycích tematicky rozdělen do článků. Pro český jazyk je pro jejich označení typické použití římských číslic. Články zakladatelské listiny jsou pak dále děleny do jednotlivých bodů a jsou označeny arabskými číslicemi. V případě potřeby dalšího dělení se použijí malá písmena dle abecedy. Pro španělský jazyk je při prvním dělení typické použití římských číslic. Následné rozdělení bývá vytvořeno pomocí slovního číslování (*PRIMERO, SEGUNDO, TERCERO* atd.). Pokud je třeba text opět rozdělit, použijí se k označení jednotlivých bodů velká písmena v abecedním pořadí.

Notářské zápisy, ať už české nebo španělské, mají vždy podobnou strukturu, grafickou i obsahovou. Právě grafická úprava zde hraje velmi důležitou roli. Má za cíl zaručit přehlednost a srozumitelnost textu a celkově zjednodušit orientaci v něm. Toho lze dosáhnout různými způsoby. Co se týče konkrétních grafických prvků, české listiny využívají zejména různé velikosti písma. Pro zvýraznění zvláště významných slov, informací nebo vzájemných vztahů se používá tučné písmo, v několika případech i včetně podtržení. Španělština využívá rovněž velká písmena, tučné písmo i podtržení. Velikost písma však zůstává v celém dokumentu stejná. Vyjmenované prvky bývají často uplatněny všechny najednou. Je typické, že všechna významová slova jsou celá psána velkými písmeny, nebo alespoň nesou velké počáteční písmeno (např. *Notario, Señor, Estatutos, COMPARECE, INTERVIENEN*). Tento jev můžeme zaznamenat i u českých listin, kde se slova odkazující na jednu určitou skutečnost píší rovněž s velkým počátečním písmenem (např. *Společník, Smlouva*). Toto použití ale bývá v českém jazyce velmi nesystematické.

Struktura zakladatelských listin v České republice a ve Španělském království je celkově velmi podobná. Liší se však v povinných náležitostech a přílohách. V důsledku toho jsou španělské listiny obvykle rozsáhlejší. Grafická úprava obou verzí zakladatelských listin je

přehledná a srozumitelná a v rámci obou zemí poměrně sjednocená. To je dáno zejména požadavkem, aby tyto dokumenty měly formu notářského zápisu.

4.2 Stylistická a syntaktická stránka zakladatelských listin

Tomášek (2003, s. 28) uvádí: „na výstavbu či konečnou podobu právních projevů má největší vliv jejich funkce.“ Touto myšlenkou se dostáváme k tzv. funkčním stylům. Jelínek (1996, s. 242) v souvislosti s tím definuje administrativně-právní styl, který řadí mezi základní funkční styly, přestože má velmi blízko ke stylu odbornému. Cílem tohoto stylu je podle něj regulovat chování občanů a vztahy mezi nimi. Čechová (1989) považuje administrativní styl za nejmladší z funkčních stylů, který se vyvinul právě ze stylu odborného. Řadí sem jakýkoliv „odborně zaměřený text s převládajícím úředním charakterem a direktivní funkcí“ (Čechová, 1989), což se vztahuje i na zakladatelské právní jednání.

V této podkapitole se zaměříme na stylistické a syntaktické charakteristiky českých i španělských zakladatelských listin v rámci administrativně-právního stylu, přičemž nám jako opora poslouží základní charakteristiky tohoto funkčního stylu podle Čechové a Jelínka. Ke každé charakteristice budou uvedeny příklady z českých i španělských zakladatelských listin, které byly shromážděny pro potřeby této diplomové práce.

Jako jednu z hlavních charakteristik administrativně-právního stylu definuje Jelínek (1996, s. 244) explicitnost, neboli „nutnost podávat informace a direktivy v co nejpřesnější a nejúplnější podobě“. Explicitnost se nejčastěji projevuje opakováním určitých slov nebo slovních spojení v rámci jedné věty. Druhý výskyt stejného výrazu může působit až redundantně, ale má své opodstatnění. Touto duplikací jsou zvýrazněny vzájemné vztahy informací obsažených v textu. Cílem je zajistit, aby nedošlo k nesprávné interpretaci. Druhý výskyt daného výrazu by mohl být nahrazen vhodným zájmenem. Pokud by však nebylo jasné, ke kterému výrazu se zájmeno vztahuje, mohlo by dojít k neurčitosti nebo víceznačnosti.

- *Společník přebírá vkladovou povinnost a zavazuje se ji splnit **peněžitým vkladem** v celkové výši [výše vkladu], a to tak, že svůj **peněžitý vklad** splatí do dne podání návrhu na zápis společnosti do obchodního rejstříku.*
- ***Právní jednání**, které je obsahem tohoto notářského zápisu, je v souladu s **právními předpisy** a dalšími dokumenty, s kterými soulad **právního jednání** vyžaduje zvláštní **právní předpis**.*

- *Přesáhne-li likvidační zůstatek hodnotu zaplacených vkladů společníků, vyplatí se každému společníkovi hodnota jeho zaplaceného vkladu a zbytek se rozdělí mezi společníky v poměru jejich hlasů.*
- *Esta inscripción podrá ser parcial si, a juicio del Registrador, existe algún defecto que impida la inscripción de alguna cláusula o estipulación cuya exclusión no impida la inscripción del resto.*
- *Los socios y titulares de derechos reales o de gravámenes sobre las participaciones sociales tienen derecho a obtener certificación de las participaciones, derechos o gravámenes registrados a su nombre.*

Mezi projevy explicitnosti můžeme zařadit také vícenásobná příslovečná určení (dublety, triplety). Jde o způsob vyjádření, ve kterém druhé určení znovu explicitně vyjadřuje to, co lze implicitně pochopit již z prvního určení. Tento druh explicitnosti je vlastní především španělským listinám, ve vzorku českých listin takový příklad nalezen nebyl.

- *Otorgan y firman*
- *Signo, firmo, rubrico y sello*
- *En nombre y representación...*

Explicitnost se však podle Jelínka (1996, s. 244) může projevit i tím, že dojde k „nahrazování syntaktických schémat, která označují obecnější vztahy, syntaktickými schématy preciznějšími.“ Prostředkem pro dosažení vyšší explicitnosti jsou zejména výrazy předložkové povahy. V českých listinách se velmi často setkáváme s výrazy jako: *podle, s ohledem na, vzhledem k, bez ohledu na, na základě, v souladu s, za účelem, pro* apod. Španělské listiny také obsahují velké množství ustálených předložkových vazeb jako např.: *de acuerdo con, con respecto a, según lo dispuesto, de conformidad con, con el objeto de* apod.

Podle Čechové (1989) je administrativní styl typický určitým odosobněním textu, kdy autor textu ustupuje do pozadí. Vytváří se tím dojem, že text nepíše autor, ale že se text „píše sám“. Jde tedy o projev zcela zbavený subjektivnosti. V českých listinách se to projevuje nedějovým charakterem textu. Toho lze dosáhnout např. nominálním vyjádřením, jehož podstatou je nahrazování sloves podstatnými či přídatnými jmény. Činnost nebo děj se tak namísto slovesy vyjádří jiným způsobem.

- *Notářský zápis sepsaný jménem notáře se sídlem... zastoupeného*
- *Podíl představuje účast společníka na společnosti a z této účasti plynoucí práva a povinnosti.*

- *Do působnosti valné hromady patří **stanovení** jednatele společnosti... **schválení** řádné účetní uzávěrky... **rozhodování** o změně obsahu společenské smlouvy...*
- *Programem valné hromady je **udělení** souhlasu...*
- *Zástupce notáře se vyjadřuje o **splnění** předpokladů pro **zapsání** do veřejného rejstříku.*

Tento jev nazýváme také syntaktická komprese nebo kondenzace. Jde o zhuštění jazykového projevu zejména pomocí polovětných vazeb a nominalizace namísto vytvoření vedlejších vět. Dochází tedy k transformaci věty (obvykle věty vedlejší) ve větný člen (Grygová, 2010, s. 210). Zatímco pomocí explicitnosti můžeme dosáhnout přesnosti a srozumitelnosti, syntaktická komprese plní další požadavky administrativního stylu, a to požadavky stručnosti, rychlosti a ekonomičnosti. V českém jazyce si můžeme všimnout poměrně velkého množství podstatných a přídavných jmen na úkor sloves.

Můžeme se setkat také s verbálními syntaktickými kondenzátory (přechodníky, participii, infinitivy). V českých zakladatelských listinách nalezneme zejména infinitivní vazby, a to zejména v ustanoveních s výčty práv a povinností společníků či orgánů obchodní společnosti. Tato ustanovení jsou zároveň příkladem komplikované stavby vět, která je typická pro právní jazyk, a tedy i pro jazyk tohoto dokumentu.

- *Bez svolení všech společníků jednatel nesmí: a) **podnikat** v předmětu činnosti nebo podnikání společnosti, a to ani ve prospěch jiných osob, ani **zprostředkovávat** obchody společnosti pro jiného, b) **být členem** statutárního orgánu jiné právnické osoby s obdobným předmětem činnosti nebo podnikání nebo osobou v obdobném postavení, ledaže se jedná o koncern, nebo c) **účastnit se** na podnikání jiné obchodní korporace jako společník s neomezeným ručením.*

Co se týče zakladatelského právního jednání, ve španělských listinách se syntaktickou kondenzací setkáváme také poměrně často. Nelze však posoudit, zda je nominalizace častější v českých, nebo španělských listinách. Španělský jazyk má přirozenou tendenci k nominálnímu vyjadřování, stejně jako má v oblibě používání verbálních – infinitivních, participiálních a gerundiálních konstrukcí. Tím, že tyto tři slovesné formy nevyjadřují gramatické kategorie osoba, číslo a čas, podporují neosobní charakter celého textu.

- *La sociedad... **domiciliada**... **constituída**... **inscrita**...*

- ...*capacidad suficiente para otorgar esta escritura*
- ...*lo justifica entregándome una certificación expedida...*
- ...*queda incorporada a esta matriz, formando parte integrante de la misma.*
- *Declara mediante este otorgamiento...*
- ...*para la realización de esta escritura...*
- *Estará dotado de poderes que le otorgarán la potestad de abrir cuentas en entidades de crédito, contratar trabajadores, firmar contratos en nombre de la sociedad y otras facultades similares.*

Zároveň je třeba dodat, že míra odosobnění je u španělských listin nižší než u těch českých. Jedná se o vyjádření, kterými notář ukazuje, že je autorem dané zakladatelské listiny a do jisté míry nás tak provází celým procesem zakládání společnosti (např.: *Ante mí, notario..., Identifico al compareciente por su documento nacional de identidad, Tiene, a mi juicio, capacidad legal suficiente..., Yo, notario, advierto expresamente al fundador de la obligación que tiene..., doy fe*). Stále se však jedná o velmi objektivní a neexpresivní text.

Dalším jevem, se kterým se setkáme v českých i španělských listinách, jsou pasivní konstrukce. Ty představují další způsob, jak se vyhnout zmínění původce textu nebo děje, a rovněž přispívají k odosobněnému charakteru textu. Pasivní konstrukce je možné v českém jazyce vytvořit dvojím způsobem. První možností je užití slovesa být v kombinaci s příčestím trpným (pasivním participiem), další pasiva se tvoří pomocí zvrátného zájmena *se*.

- *Totožnost byla prokázána z úředního průkazu.*
- *Účinnost tohoto článku je vázána na splnění poslední z následujících rozvazovacích podmínek.*
- *Formality stanovené právními předpisy pro právní jednání byly splněny a jejich splnění bylo notářce doloženo.*
- *Ve společnosti existuje jediný druh podílu, se kterým nejsou spojena žádná zvláštní práva a povinnosti.*
- *Souhlas všech společníků se vyžaduje k přijetí rozhodnutí.*

Stejným způsobem se tvoří také pasivní konstrukce (*voz pasiva*) ve španělském jazyce. Na rozdíl od českého právního jazyka se však pasivum ve španělském jazyce nepoužívá tak často. Španělské zakladatelské listiny obsahují vyšší podíl aktiv. Z toho důvodu nebylo možné najít velké množství příkladů v námi shromážděných zakladatelských listinách.

- ...*cargo para el que fue designado por tiempo indefinido.*

- ...*la fecha en que se efectuó tal depósito.*

Co se týče slovesných časů, české zakladatelské listiny využívají zcela exkluzivně přítomný čas. Ten nalezneme také ve španělských dokumentech. Specifickým jevem je ve španělských listinách užití slovesa v přítomném čase jako nadpis jednotlivých článků dokumentu, čímž se vytváří dojem, že celý text na sebe navazuje, a tvoří tak jednu dlouhou větu. V českých listinách se s tímto jevem nesetkáme a podobné výrazy překládáme pomocí podstatných jmen, např. **Comparecen** – *Účastníci*, **Intervienen** – *Způsob jednání účastníků*.

Pro španělský právní jazyk v administrativním funkčním stylu je však typický další slovesný čas, a to čas budoucí (*futuro de indicativo*). Použití tohoto času má spíše apelativní funkci. Často se jím vyjadřují rozkazy nebo se jím ukládají povinnosti. S právními texty je často spojován také konjunktiv budoucího času (*futuro de subjuntivo*), tento slovesný čas však v zakladatelských listinách nenajdeme. Je považován zastaralý a postupně se vytrácí.

- *Esta sociedad se regirá especialmente por los Estatutos.*
- *Yo, el Notario, leo dichos Estatutos a los comparecientes, quienes los aprueban y los **firmarán** al final de su último folio.*
- *Administrador **representará** a la sociedad en todos los actos...*
- *...**estará** dotado de poderes que le **otorgarán** la potestad de...*

V této části diplomové práce jsme zařadili zakladatelské listiny do administrativního funkčního stylu, který Jelínek (1996, s. 242) nazývá také administrativně-právní, a na základě charakteristik tohoto stylu jsme provedli kontrastivní analýzu stylistické a syntaktické stránky zakladatelských listin. Setkali jsme se při tom s mnoha shodami, ale také s několika rozdíly. Obě jazykové varianty vykazují vysokou míru explicitnosti, nalezneme v nich velké množství syntaktických kondenzátorů i pasivních konstrukcí. Zatímco české zakladatelské listiny jsou psány výhradně v přítomném čase, v těch španělských se setkáme s použitím také budoucího času. Zásadním rozdílem je také používání sloves jako nadpisů ve španělských dokumentech, což není pro český jazyk typické, a tudíž musíme vždy najít jiný způsob překladu.

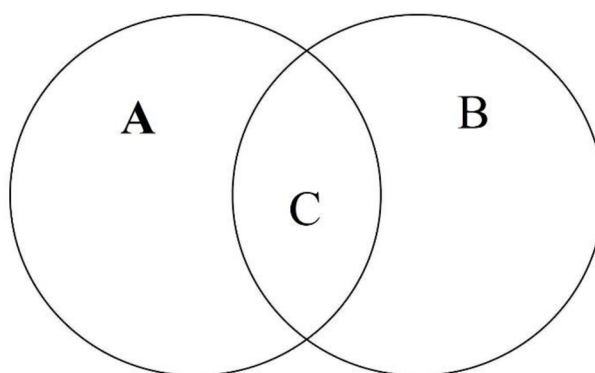
4.3 Lexikální stránka zakladatelských listin

O slovní zásobě právního jazyka bylo již pojednáno v teoretické části této práce. Hlavní součástí slovní zásoby právního jazyka jsou právní termíny. Tomášek (2003, s. 49) uvádí: „Právo je tak úzce spjato s každodenním životem, že často přejímá slova z běžné nebo

z obecné slovní zásoby. Jakmile se však takové slovo dostane mezi právní termíny, prochází ihned specializovaným vývojem a je ihned odborně zpřesněno a definováno. “ Za právní termíny tedy považujeme pojmenování právní skutečnosti, jejichž význam je možné přesně definovat. Jako právní termíny však nelze chápat pouze jednoslovné výrazy. Patří sem i víceslovná pojmenování. Jako další složka slovní zásoby jsou často chápány i tzv. jazykové šablony, kterým se budeme věnovat později.

Právní termíny zároveň představují jeden z nejsložitějších aspektů překladu právního textu. Odlišné právní systémy totiž způsobují, že některé termíny nemají v cílovém jazyce svůj ekvivalent (Gromová, Hrdlička, Vilímek, 2007, s. 42). V této podkapitole nejprve analyzujeme slovní zásobu zakladatelského právního jednání, přičemž určíme nejčastější právní termíny, které se v těchto dokumentech objevují. Dále tyto termíny porovnáme v rámci českého a španělského jazyka a připojíme k nim navrhovaný překlad.

V teoretické části této práce byla představena Knappova klasifikace slovní zásoby právního jazyka. Pro tuto analýzu slovní zásoby zakladatelských listin ale můžeme použít i tzv. Eulerovy kruhy, které pomocí kružnic schematicky znázorňují všechny možné množiny slovní zásoby. Tuto metodu použil také Tomášek (2003, s. 48) ve svém pojednání o právním jazyce. Výhodou je poměrně snadné vizuální znázornění problematiky, které usnadňuje její pochopení. K sestavení diagramu nám poslouží pouze dvě kružnice, z nichž jedna představuje množinu všech výrazů běžné slovní zásoby, druhá naopak představuje množinu výrazů právního jazyka.

Obrázek 1: Eulerovy kruhy

Protnutím kruhů získáme další tři podmnožiny, které můžeme označit písmeny A, B a C. Podmnožina A označuje výrazy obecného základu, které se nevyskytují v rámci právního jazyka. V podmnožině B se nacházejí naopak výrazy právního jazyka, právní termíny, které se nevyskytují v obecném základu. Podmnožina C vzniká průnikem obou předchozích, a obsahuje tak výrazy jak obecného základu, tak právního jazyka. Chromá (2014, s. 48) uvádí:

„Pojmová analýza při překladu právního textu začíná identifikací pojmu výchozího právního systému. (...) Základním zdrojem pro nalezení pojmového obsahu jsou výkladové právníkové slovníky, případně definiční oddíly zákonů či jiných předpisů nebo soukromoprávních instrumentů.“ V tomto případě jsou naším hlavním zdrojem samotné zakladatelské listiny, které byly shromážděny pro tuto práci. Pomocí Eulerových kruhů můžeme v českých i španělských zakladatelských listinách identifikovat specifické právní termíny.

Do podmnožiny A můžeme zkoumáním našeho vzorku zakladatelských listin zařadit výrazy jako např.: *den, seznam, kancelář, květen, rok, deset tisíc korun českých*. Nejvíce výrazů pak spadá do podmnožin B a C. V rámci českých listin bychom do podmnožiny B mohli zařadit např. termíny jako: *společenská smlouva, zakladatelská listina, stejnopis, ustanovení, právní jednání, úřední průkaz, notářský zápis, orgány společnosti, právnická osoba, obchodní společnost, korporace, účetní uzávěrka*. Podmnožina C by obsahovala výrazy jako: *zástupce, účastníci, firma, právo, smlouva, společnost, sídlo, bydliště, podíl, společník, zakladatel*.

Ve španělských zakladatelských listinách můžeme identifikovat tyto výrazy z podmnožiny A: *calle, vecino, número, día, año, fecha, cinco de marzo*. Do podmnožiny B můžeme zařadit výrazy jako: *escritura de constitución, legislación vigente, estatutos, órgano de administración, escritura pública, capacidad legal, administrador único, sociedad unipersonal, registro mercantil*. Podmnožina C pak obsahuje např. výrazy jako: *domicilio, nacionalidad, capital, certificación, aportaciones, denominación, artículo, el compareciente, notario, socio, cargo, título, residencia*.

Zakladatelská listina je právní dokument, a využívá proto právní jazyk. Z toho důvodu se v ní vyskytuje jen minimum výrazů, které se vyskytují pouze v běžném jazyce a patří do obecného základu. Naopak většinu výrazů můžeme považovat za právní termíny, které jsou specifické pro oblast obchodního práva a právní úpravy obchodních společností. Velmi obsáhlá je také podmnožina C. Ta obsahuje pojmy obecného základu, které však mají také svůj význam i v právním jazyce, často odlišný od toho běžného. Příkladem toho je např. slovo *společnost (sociedad)*, které lze obecně definovat jako souhrn osob společně žijících v určitých sociálních, politických a hospodářských poměrech. V rámci právní terminologie ale nabývá ještě dalšího významu jako určitý typ právnické osoby. Je třeba také dodat, že vymezení jednotlivých výrazů v rámci těchto podmnožin není vždy definitivní. Některá slova mohou navíc nabýt nového významu a přejít z podmnožiny C do B. Termíny často vznikají spojením podstatného jména s přídatným. V českém jazyce jsou to např.: *společnost – obchodní společnost, zápis – notářský*

zápis, osoba – právnická osoba, ve španělském např.: sociedad – sociedad mercantil, razón – razón social, obligación – obligación fiscal, escritura – escritura pública.

Nyní si blíže představíme některé z českých i španělských termínů, se kterými jsme se setkali v této diplomové práci. Pokud nějaký z těchto vybraných termínů nemá přímý ekvivalent, budeme pomocí pojmové analýzy hledat vhodný protějšek.¹⁸ V rámci pojmové analýzy se podle Chromé (2014, s. 48): „překladatel může pokusit nalézt odpovídající pojem v cílovém právním systému a korespondující termín v cílovém jazyce. (...) Pokud jim zdroje nenabídnou žádný vhodný termín v cílovém jazyce, překladatel by se měl pokusit najít náhradní řešení.“ Tím může být nalezení tzv. funkčního ekvivalentu, který má v cílovém právním systému stejnou funkci, ale mnohdy jde o sémanticky i gramaticky odlišnou strukturu. Jestliže v cílovém jazyce neexistuje ani takový ekvivalent, lze přistoupit k vytvoření nového ekvivalentu pomocí popisu nebo explikace.

- ***společnost*** (navrhovaný překlad: ***sociedad***)

V rámci právní terminologie je *společnost* definovaná jako právnická osoba vytvořená za účelem realizace obchodní činnosti. Tento pojem je často doplněn o přídavná jména, která ho blíže specifikují. V českém jazyce se proto setkáváme s termínem *obchodní společnost*, ve španělštině je běžné spojení slov *sociedad mercantil*. Můžeme se také setkat s výrazem *sociedad comercial*, ten je však vlastní spíše španělštině zemí Latinské Ameriky. V neposlední řadě existuje také termín *empresa*, který se ale v rámci španělského obchodního práva neobjevuje a spadá spíše do práva pracovního.

- ***zakladatelské právní jednání*** (navrhovaný překlad: ***escritura de constitución***)

Zakladatelským právním jednáním rozumíme písemný projev vůle, jehož obsahem je založení právnické osoby. Definice RAE obsahuje navíc informaci, že jde o notářský zápis, což v České republice není v některých případech podmínkou. Tuto definici najdeme pod heslem *escritura pública de consitución de sociedad*. Jak už bylo v této diplomové práci zmíněno, zakladatelské právní jednání může být v České republice nazváno *zakladatelská listina*, nebo také *společenská smlouva*. Jediným rozdílem přitom je počet zakladatelů.

¹⁸ Pro porovnání definic jednotlivých termínů používáme Slovník právních pojmů (Pauldura, 2014) a elektronický slovník právní španělštiny *Diccionario panhispánico del español jurídico* (RAE, 2023), dostupný z: <https://dpej.rae.es/>

- **obchodní firma** (navrhovaný překlad: **razón social**)

Obchodní firma je právní termín označující název, pod kterým společnost vykonává svou obchodní činnost a pod kterým je registrována v obchodním rejstříku. Ve španělském právním systému existuje jako synonymum pro *razón social* také pojem *denominación social*. Tyto dva pojmy je možné nesprávně zaměnit s pojmem *nombre comercial*, který však označuje *obchodní značku*, tedy název (často odlišný od obchodní firmy), který slouží spíše k identifikaci a propagaci společnosti, ale není zapsán v obchodním rejstříku, a nemá tak právní povahu.

- **právnícká osoba** (navrhovaný překlad: **persona jurídica**)

Právnícká osoba je právní subjekt, organizovaný útvar, o kterém zákon stanoví, že má právní osobnost, tedy způsobilost mít v mezích právního řádu práva a povinnosti. Tento termín nelze zaměnit právě s pojmem *právní osobnost* (*personalidad jurídica*) označujícím charakteristiku, která náleží každé osobě, ať už právnícké nebo fyzické.

- **domicilio** (navrhovaný překlad: **sídlo/bydliště**)

Termínem *domicilio* se označuje *bydliště* osoby, neboli místo obvyklého pobytu. Zároveň je tímto pojmem označováno i *sídlo* právnícké osoby. Španělský termín pro *sídlo* může být sice doplněn o přídatné jméno (*domicilio social*), analýzou zakladatelských listin jsme však zjistili, že tomu tak ve většině případů není. Při překladu je tedy nutné uvědomit si, zda se jedná o fyzickou, nebo právníckou osobu. V českém jazyce se při identifikaci účastníků objevují tyto výrazy: *bytem...* (fyzická osoba), *se sídlem...* (právnícká osoba). V rámci španělských listin je možné setkat se i s dalšími formami: *con domicilio*, *residencia*, *domiciliado/a*, *con vecindad*.

- **administrador** (navrhovaný překlad: **jednatel**)

Jednatel (*administrador*) je statutární orgán společnosti, který je odpovědný za řízení společnosti a oprávněný jednat jejím jménem. Nejčastěji je v zakladatelské listině určen pouze jeden (*jediný*) *jednatel* (*administrador único*). Pokud je však jednatelů více, musí být také určeno, jakým způsobem za společnost jednají. Jednatelé mohou jednat každý samostatně (*administrador solidario*), nebo všichni společně (*administrador mancomunado*).

- **NIF** (navrhovaný překlad: **DIČ**)

Zkratka NIF označuje španělské *Número de Identificación Fiscal*. V České republice této zkratce odpovídá DIČ, tedy *daňové identifikační číslo*. V souvislosti s těmito pojmy je možné setkat se ve Španělsku také se zkratkou CIF (*Código de Identificación Fiscal*). Dříve se používaly obě španělské zkratky, NIF pro fyzické osoby a CIF pro právnícké. Později

se začal NIF používat pro všechny osoby, a tak CIF pomalu vymizel. Je však možné, že se objeví ve starších dokumentech, i v zakladatelských listinách.

- *Certificación de Denominación Social Negativa* (navrhovaný překlad: *Osvědčení o jedinečném názvu obchodní společnosti*)

Certificación de Denominación Social Negativa je osvědčením, které již bylo zmíněno v rámci popisu procesu zakládání obchodních společností ve Španělsku. Jde o obligatorní záležitost, kterou musí zakladatel vyřídit ještě před sepsáním notářského zápisu. Figuruje zároveň jako jedna z příloh notářského zápisu. V České republice tento požadavek neexistuje, a proto pro tento dokument není stanoven ani žádný oficiální název. Můžeme tedy pouze navrhnout jeho překlad popisem jako *Osvědčení o jedinečném názvu obchodní společnosti*, popř. *Osvědčení o jedinečnosti obchodní firmy*.

V rámci zkoumání terminologie zakladatelských listin se můžeme také zaměřit na zkratky a zkratková slova, která často zkracují a označují určitý termín. V českém jazyce jsou to např.: *nar.* (*narozený*), *r. č.* (*rodné číslo*), *ust.* (*ustanovení*), *čl.* (*článek*), zahrnout sem lze také zkracování víceslovných vyjádření, např.: *obchodní společnost* (*dále jen „Společnost“*), *společenská smlouva* (*dále jen „Smlouva“*) apod. Ve španělské verzi dokumentu se objevují zkratky jako: *D.* (*Don*), *Dña.* (*Doña*), *DNI* (*Documento Nacional de Identidad*), *art.* (*artículo*), *NIE* (*Número de Identidad de Extranjero*), *NIF* (*Número de Identificación Fiscal*) aj.

Mezi zkratky můžeme zařadit i dodatky za názvem obchodní společnosti označující její právní formu. Můžeme je přitom pokládat za termíny s protějšky pouze částečnými. Označení formy právnické osoby je v České republice i ve Španělsku povinné. Dodatek se obvykle odděluje od názvu společnosti čárkou a jeho konkrétní formát je pokaždé stanoven zákonem. Ten obvykle nabízí i více možností. Z hlediska překladu je důležité vědět, že i přesto, že právní úprava některých typů obchodních společností je obsahově stejná, tyto dodatky jsou pevnou součástí obchodní firmy, a proto patří mezi prvky, které se nepřekládají.

V České republice často nastává u této náležitosti nejistota. Dochází zde k jakémusi rozporu gramatických pravidel českého jazyka a znění zákona. Zkratková slova totiž po tečce běžně oddělujeme mezerami. ZOK (stejně jako bývalý ObchZ) však v jednotlivých ustanoveních o SRO a AS uvádí formát bez mezer. Ustanovení o VOS a KS naopak mezery obsahují, čímž vzniká velká variabilita. Internetová jazyková příručka Ústavu pro jazyk český Akademie věd České republiky (2008–2024) doporučuje mezery za tečkami u označení formy jakékoliv právnické osoby psát. Právní úprava by nicméně měla být respektována. Jako závazný

chápeme ten formát, s nímž je společnost zapsána do obchodního rejstříku. Důležité je, aby vzniklá obchodní společnost vždy uváděla svůj název jednotným způsobem. Ve španělském prostředí je variabilita ještě vyšší. Ortografickou nejednotnost nalezneme už v samotné právní úpravě. RAE se ale k této problematice přímo nevyjadřuje. Dodatky českých i španělských typů společností uvádíme v následujícím přehledu. Jejich varianty, které jsou uvedeny v právních normách, jsou zde vyznačeny tučně:

veřejná obchodní společnost	v. o. s. v.o.s. veř. obch. spol. a spol. (obsahuje-li název jméno společníka)
komanditní společnost	k. s. k.s. kom. spol.
společnost s ručením omezeným	s.r.o. s. r. o. spol. s r.o. spol. s r. o.
akciová společnost	a.s. a. s. akc. spol.
sociedad colectiva	S.C. S.R.C. Sociedad Colectiva y Compañía (obsahuje-li název jméno společníka)
sociedad comanditaria (simple)	S. en C. S.Com. Sociedad en comandita y Compañía (obsahuje-li název jméno společníka)
sociedad comanditaria por acciones	S. Com. por A. S.Com.p.A. Sociedad comanditaria por acciones
sociedad de responsabilidad limitada	S.R.L. S.L.

	SL
	S. R. L.
	S. L.
	Sociedad de Responsabilidad Limitada
	Sociedad Limitada
sociedad anónima	S.A.
	S. A.
	SA
	Sociedad Anónima
sociedad cooperativa	S. Coop.
	Sociedad Cooperativa
agrupación de interés económico	A. I. E.
	A.I.E.
	Agrupación de Interés Económico

4.4 Jazykové šablony

Tomášek (2003, s. 52–53) definuje jazykové šablony jako „víceslovné, často polovětné až větné konstrukce, které se vyskytují jako obvyklá náležitost právních projevů. (...) Vznikají většinou jako produkt jazykových obyčejů, (...) kombinací složek odborné slovní zásoby termínů a slovních spojení s jednotkami běžné slovní zásoby.“ Jde tedy o ustálené spojení slov, které se opakuje v dokumentech podobného charakteru a může být považováno za samostatnou jednotku. Tomášek (2003, s. 53) dále uvádí: „Do textu se vkládají jako celek na rozdíl od volných spojení, která se znovu tvoří ke každému projevu.“ V rámci zakladatelských listin lze také identifikovat části, které se v nich vyskytují vždy, přestože někdy s menšími obměnami.

Jazykové šablony lze klasifikovat podle dvou hledisek – funkčního a strukturálního. Dle funkčního hlediska se dělí na šablony uvozovací, které stojí na začátku určitého projevu nebo uvádějí novou část projevu, šablony vnitřní zajišťující pokračování a návaznost na předchozí projev, a šablony závěrečné, jež projev nebo jeho část uzavírají. Z hlediska strukturálního můžeme rozlišit šablony lexikální (slovní spojení), větné a konstrukční. Poslední z nich jsou charakterizovány jako útvary, které vytvářejí rámcovou konstrukci a prvky v ní jsou proměnné. Příklady různých typů šablon z českých i španělských zakladatelských listin uvádíme zde:

Uvozovací šablony:

- *Účastník: ... jehož totožnost byla notářce prokázána, a který prohlašuje, že je způsobilý samostatně právně jednat v rozsahu právního jednání, o kterém je tento notářský zápis, činí toto právní jednání:*
- *Tiene, a mi juicio, capacidad legal suficiente para otorgar esta escritura de constitución de sociedad de responsabilidad limitada y, al efecto, expone que...*

Vnitřní šablony:

- *...před podáním návrhu na zápis do obchodního rejstříku...*
- *...v souladu s ustanovením...*
- *...de conformidad con lo dispuesto...*
- *...por ejercitar su derecho...*
- *...antes de la inscripción en el Registro Mercantil...*

Závěrečné šablony:

- *O tom byl tento notářský zápis sepsán, nato si účastníci notářský zápis přečetli a v plném rozsahu jeho obsah schválili, což potvrzují svými podpisy.*
- *De todo lo cual queda enterado el compareciente, a quien, a continuación se le permite leer íntegramente este instrumento, por ejercitar su derecho a hacerlo tras haber sido advertido del mismo, y le presta su conformidad, lo aprueba y firma.*

Lexikální šablony:

- *splnění vkladové povinnosti*
- *obchodní vedení společnosti*
- *incorporado a esta matriz*
- *cláusulas constitutivas o estatutarias*

Větné šablony:

- *Obchodní firma obchodní společnosti zní: ...*
- *Základní kapitál společnosti činí...*
- *...ha decidido constituir una sociedad del tipo de las de responsabilidad limitada con la denominación de...*

Konstrukční šablony:

- *Společník... se účastní peněžítým vkladem do základního kapitálu ve výši... (slovy: ...), čemuž odpovídá základní podíl ve výši ... (slovy: ...).*
- *Ante mí ... Notario del Ilustre Colegio de... comparece... mayor de edad, con domicilio... provisto de DNI/NIF número...*

5 Glosář

Tato část diplomové práce zahrnuje španělsko-český glosář, který obsahuje a shrnuje klíčové odborné termíny, zkratky a jiné specifické výrazy, jež byly vysvětleny v předchozích kapitolách práce. Termíny jsou v glosáři seřazeny abecedně. Španělské výrazy, které zahrnují podstatná jména, obsahují informaci o gramatickém rodu.

acciones <i>f</i>	akcie
accionista <i>m</i>	akcionář
administrador <i>m</i> → administrador único → administrador mancomunado → administrador solidario	jednatel → jediný jednatel → jednatel jednající jménem společnosti společně s dalšími jednatelemi → jednatel jednající jménem společnosti samostatně
advertencias <i>f</i>	poučení upozornění
agrupación de interés económico <i>f</i>	hospodářské zájmové sdružení
aportaciones <i>f</i> → aportación dineraria → aportación no dineraria	vklad → peněžitý vklad → nepeněžitý vklad
artículo <i>m</i>	paragraf
autenticación oficial de documentos <i>f</i>	úřední ověření listin
capacidad legal <i>f</i>	způsobilost k právním úkonům
capital social <i>m</i>	základní kapitál
certificación bancaria de la aportación dineraria al capital social <i>f</i>	osvědčení o splacení základního kapitálu
certificación <i>f</i> → certificación del Registro Mercantil	výpis z rejstříku → výpis z obchodního rejstříku
certificación negativa del registro mercantil <i>f</i>	osvědčení o jedinečném názvu společnosti
clave única de registración de población <i>f</i>	rodné číslo registrační kód občana (obdoba českého rodného čísla)

comparecer	dostavit se
compareciente <i>m</i>	účastník
compensar las pérdidas	vyrovnat ztráty
consejo de administración <i>m</i>	správní rada
consejo de supervisión <i>m</i>	dozorčí rada
copia idéntica <i>f</i>	stejnopis
declaración jurada <i>f</i>	čestné prohlášení
denominación social <i>f</i>	název společnosti obchodní firma
derecho mercantil <i>m</i>	obchodní právo
director ejecutivo <i>m</i>	výkonný ředitel
documento nacional de identificación <i>m</i> DNI	doklad totožnosti úřední průkaz OP
domicilio <i>m</i> → domicilio social	bydliště → sídlo
dar fe	stvrzovat potvrzovat osvědčovat
duración de cargo <i>f</i>	funkční období
ejemplar <i>m</i>	vyhotovení
en nombre y representación de	jménem někoho jiného
en su propio nombre	vlastním jménem
entrar en efectos	vstoupit v účinnost
entrar en vigor	vstoupit v platnost
escritura de constitución de la sociedad <i>f</i>	zakladatelské právní jednání zakladatelská listina společenská smlouva
escritura pública <i>f</i>	notářský zápis veřejná listina
estatutos de la sociedad <i>f</i>	stanovy společnosti
estipulación <i>f</i>	ustanovení
fecha de nombramiento <i>f</i>	datum jmenování do funkce

folio <i>m</i>	složka
fundador <i>m</i> → fundador único	zakladatel → jediný zakladatel
gestor de las aportaciones sociales <i>m</i>	správce vkladu
hoja <i>f</i>	list vločka
información comercial de la sociedad <i>f</i>	obchodní údaje společnosti
inscripción en el registro mercantil <i>f</i>	zápis do obchodního rejstříku
inscrito	vložený
junta general <i>f</i>	valná hromada
legalización de la firma <i>f</i>	ověření podpisu legalizace
libro (indicador) <i>m</i>	(ověřovací) kniha
mayor de edad	plnoletý
nombre comercial <i>m</i>	obchodní značka
nota informativa <i>f</i>	výpis z rejstříku (pouze informativní účel)
notario <i>m</i>	notář
número de identificación de persona jurídica <i>m</i>	identifikační číslo osoby IČO
número de identificación fiscal NIF (CIF)	daňové identifikační číslo (kód) DIČ
objeto social <i>m</i>	předmět podnikání účel podnikatelské činnosti
obligación de realizar las aportaciones sociales <i>f</i>	vkladová povinnost
órgano de administración <i>m</i>	statutární orgán
otorgar	vyhotovit sepsat
papel común <i>m</i>	běžný papír
papel exclusivo para documentos notarios <i>m</i>	papír určený pro notářské účely
participaciones <i>f</i>	podíl
persona física <i>f</i>	fyzická osoba

persona jurídica <i>f</i>	právnícká osoba
personalidad jurídica <i>m</i>	právní osobnost
poder de representación <i>m</i>	plná moc
por plazo indefinido por tiempo indefinido	na dobu neurčitou
razón social <i>f</i>	obchodní firma
registrador mercantil <i>m</i>	registrátor obchodního rejstříku
registro mercantil <i>m</i>	obchodní rejstřík
residencia <i>f</i>	sídlo
sección <i>f</i>	oddíl
sociedad <i>f</i> → sociedad colectiva → sociedad comanditaria → sociedad comanditario por acciones → sociedad de responsabilidad limitada → sociedad anónima → sociedad laboral de responsabilidad limitada → sociedad anónima laboral → sociedad cooperativa → sociedad mercantil → sociedad personalista → sociedad capitalista	společnost → veřejná obchodní společnost → komanditní společnost → komanditní společnost na akcie → společnost s ručením omezeným → akciová společnost → zaměstnanecká společnost s ručením omezeným → zaměstnanecká akciová společnost → družstevní společnost → obchodní společnost → osobní společnost → kapitálová společnost
socio <i>m</i> → socio comanditario → socio colectivo	společník → komanditista → komplementář
tomo <i>m</i>	svazek
transmisión de acciones <i>f</i> (de participaciones)	převod akcií (podílů)

Závěr

V úvodu této diplomové práce byly zmíněny kompetence, kterými by měl každý překladatel disponovat. Mimo jazykovou kompetenci, kterou můžeme považovat za samozřejmost, hraje velmi důležitou roli také kompetence mimojazyková, tedy rámcová znalost překládaného oboru a kulturního prostředí daných zemí. Vzhledem k tomu, že se tato práce zabývá kontrastivní analýzou španělských a českých zakladatelských listin, jedná se především o znalost právního systému České republiky a Španělského království.

Záměrem teoretické části této práce bylo vytvořit shrnutí podstatných informací o českém a španělském obchodním právu. Právní systémy obou zemí jsme zařadili do kontinentálního právního systému a následně jsme si představili právní úpravu obchodního práva. Důraz byl přitom kladen především na úpravu obchodních společností a proces zakládání společností v České republice a ve Španělsku. V samostatné kapitole jsme se pak věnovali zakladatelským listinám a náležitostem, které musí obsahovat. Už v těchto kapitolách jsme měli možnost vyzorovat některé rozdílné přístupy k zakladatelskému právnímu jednání. Proces založení obchodní společnosti je komplexním právním úkonem a vyžaduje dodržení určitého postupu. Na zakladatele ve Španělsku je přitom kladeno mnohem více požadavků než na zakladatele v České republice.

Před samotnou analýzou byla část práce věnována také teoretickým východiskům odborného překladu a překladu právních textů. Seznámili jsme se přitom s charakteristickými znaky a stylem právního jazyka, které byly později zkoumány v rámci analýzy zakladatelských listin. Právní jazyk je charakteristický zejména právní terminologií, která je zároveň jeho nejvíce zkoumaným znakem. Mimo analýzu slovní zásoby zakladatelských listin byl proto na závěr této práce vytvořen španělsko-český glosář obsahující nejdůležitější a nečastější termíny, se kterými jsme se setkali v rámci teoretické části o právní úpravě obchodních společností a později také v rámci kontrastivní analýzy.

Zakladatelské právní jednání (*escritura de constitución*) je klíčovým dokumentem, který vytváří právní základ pro fungování budoucí společnosti. Jsou v něm upraveny základní informace o obchodní společnosti a jeho znění má závazné účinky nejen pro zakladatele, ale i pro všechny budoucí členy. Přes veškeré povinné náležitosti však mají zakladatelé v mezích zákona možnost upravit nově vznikající právnickou osobu podle své vůle. Toto tvrzení se týká především společností s ručením omezeným (*sociedades de responsabilidad limitada*), které jsou zároveň nejčastěji zakládanou formou obchodní společnosti jak ve Španělsku, tak v České

republice. Z toho důvodu je vzorek zakladatelských listin shromážděných pro účely této diplomové práce složen zejména ze zakladatelských dokumentů pro tuto formu obchodní společnosti. Tyto listiny pak byly zkoumány z hlediska strukturálního, stylistického a lexikálního.

Z hlediska struktury jsou si zakladatelské listiny České republiky a Španělského království velmi podobné. Zásadním rozdílem jsou odlišné povinné náležitosti těchto dokumentů. Španělské listiny jsou obvykle rozsáhlejší. Je to dáno zejména povinnými přílohami, kterými jsou osvědčení o jedinečnosti zvolené obchodní firmy, osvědčení o splacení základního kapitálu a stanovy společnosti. U českých listin tyto přílohy nejsou vyžadovány. Díky tomu, že zakladatelské listiny (až na výjimky) musí mít formu notářského zápisu, je jejich grafická úprava v rámci obou zemí poměrně jednotná. K dosažení přehlednosti a srozumitelnosti jsou však používány odlišné grafické prostředky.

Další část analýzy byla zaměřena na stylistickou a syntaktickou stránku zakladatelských listin. V rámci funkčních stylů byl tento typ dokumentu zařazen do administrativního stylu. Kontrastivní analýza nám odhalila jak podobnosti, tak rozdíly mezi českými a španělskými verzemi. Obě vykazují vysokou míru explicitnosti. Časté je také využití pasivních konstrukcí a tzv. syntaktických kondenzátorů (nominalizace, přechodníky, participia, infinitivy). Pro španělský jazyk jsou mimo participiální a infinitivní vazby typické také vazby gerundiální, které v českém jazyce neexistují. Rozdílné je i použití slovesných časů. Zatímco české zakladatelské listiny jsou psány výhradně v přítomném čase, v těch španělských se setkáme s použitím také budoucího času, který má ale spíše apelativní funkci.

Závěrečná část této kontrastivní analýzy se zabývala lexikální stránkou zakladatelského právního jednání s důrazem na jeho terminologii. Slovní zásoba listin byla nejprve analyzována pomocí Eulerových kruhů, a to jak v českém, tak ve španělském jazyce. Bylo přitom zjištěno, že jen minimum používaných slov můžeme zařadit do podmnožiny běžně užívaného jazyka. Naopak většinu výrazů jsme zařadili do množiny jazyka právního. Zároveň jsme tímto způsobem identifikovali nejčastěji používané termíny z oblasti práva obchodních společností. U vybraných termínů poté byla provedena pojmová analýza, v rámci které byl ke každému termínu navržen jeho překlad do druhého jazyka.

Informace obsažené v předkládané diplomové práci a závěry plynoucí z provedené analýzy mohou posloužit jako užitečný zdroj pro začínající překladaatele a studenty translatologie zabývající se touto tematickou oblastí. Na závěr je důležité zdůraznit, že ačkoliv

se tato práce soustředí na česko-španělskou jazykovou kombinaci, informace v ní obsažené se týkají pouze právního systému Španělského království. Proto nemusí být platné pro ostatní země, jejichž oficiálním jazykem je rovněž španělština. Totéž se týká také terminologie, která se může v rámci různých dialektů značně odlišovat.

Seznam použitých zkratk

ObchZ	zákon č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník
OZ	zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník
ZOK	zákon č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstvech (zákon o obchodních korporacích)
EU	Evropská unie
RAE	Španělská královská akademie (Real Academia Española)
VOS	veřejná obchodní společnost
KS	komanditní společnost
AS	akciová společnost
SRO	společnost s ručením omezeným
CCom	Španělský obchodní zákoník z roku 1885 (Código de Comercio)

Resumé

This thesis deals with a contrastive analysis of articles of association from the perspective of translation. The theoretical part is focused on the legal systems of the Czech Republic and Spain. The aim is to summarise the basic information about Czech and Spanish commercial law. Given the chosen topic and the broadness of the area of commercial law itself, the emphasis is placed primarily on the sources of corporate law, its historical context and current regulation and all the different types of legal entities. Subsequently, the legal document called articles of association or memorandum of association is described in detail including all its requirements, which differ significantly within the two countries. The following part is dedicated to the theoretical aspects of translation. In this chapter, the characteristics of legal translation and legal language are also discussed.

The main and practical part deals with the contrastive analysis of articles of association, which in the first place considers the structure and graphic design of the document. Both language versions were also analysed in the terms of style and syntactic characteristics. As a result, it was found that the structure of these documents is essentially the same and their content depends on the legal requirements of each country. Each language also uses different graphic means to ensure clarity and understanding. In terms of the stylistic aspects, the analysis revealed both similarities and differences. Both versions show frequent use of syntactic compression (nominal expressions, participles, infinitives, etc.). Spanish language is also typical for the use of the gerund form that doesn't exist in Czech language.

The final part is dedicated to the lexical aspects of the articles of association with an emphasis on its terminology. The most commonly used terms were identified and translations into the second language were proposed for them. In addition, a Spanish-Czech glossary has been prepared containing all the most important and most frequent terms in the field of commercial law. The examples of founding documents collected for our purposes come from publicly available and reliable sources and are included in the appendices.

The overall aim of this thesis is to provide a clear comparison of the corporate law in the Czech Republic and Spain highlighting the differences concerning the articles of association of these two countries and the problems that may arise in their translation.

Seznam pramenů a použité literatury

- ASENSIO MAYORAL, Roberto. ¿Cómo se hace la traducción jurídica? *Puentes*. Online. 2002. Dostupné z: <https://wpd.ugr.es/~greti/revista-puentes/pub2/02-articulo.pdf>.
- BEJČKOVÁ, Michaela. *Právnícká čeština aneb Jak se vyhnout nejčastějším prohřeškům? Díl 5*. Online. Advokátní deník. 2022. Dostupné z: <https://advokatnidenik.cz/2022/10/11/pravnicka-cestina-aneb-jak-se-vyhnout-nejcastejsim-prohreskum-dil-5/>. [cit. 2024-05-08].
- CÁMARA DE COMERCIO DE ESPAÑA. *Tipos de sociedades mercantiles en España. ¿Cuál se adapta mejor a tus necesidades?*. Online. 2017. Dostupné z: <https://www.camara.es/blog/creacion-de-empresas/tipos-de-sociedades-mercantiles-en-espana-cual-se-adapta-mejor-tus-necesidades>. [cit. 2024-05-07].
- CÁMARA DE COMERCIO DE ESPAÑA. *Primeros pasos para crear una empresa desde cero*. Online. 2020. Dostupné z: <https://www.camara.es/blog/primeros-pasos-crear-empresa-desde-cero>. [cit. 2024-05-07].
- CAO, Deborah. *Translating Law*. Clevedon: Multilingual Matters. ISBN: 978-1-85359-954-5.
- ČECHOVÁ, Marie. *Stylistika současné češtiny*. Praha: ISV, 1997. ISBN 80-85866-21-8.
- ČECHOVÁ, Marie. Charakteristika administrativního stylu. *Naše řeč*. 1989, roč. 72, č. 1, s. 1-10. ISSN 0027-8203.
- ČINČURA, Ondřej. *Komparativní analýza českého a španělského práva obchodních společností a rozbor příslušné španělské právní terminologie*. Online. Bakalářská práce. České Budějovice: Jihočeská univerzita v Českých Budějovicích, Filozofická fakulta. 2014. Dostupné z: <https://theses.cz/id/tjnld7/>.
- DÁVALOS TORRES, María Susana. *Manual de introducción al derecho mercantil*. Nostra Ediciones S.A. de C.V. Online. 2010. ISBN 978-607-7603-51-1. Dostupné z: <https://archivos.juridicas.unam.mx/www/bjv/libros/7/3259/1.pdf>.
- ELIÁŠ, Karel; POKORNÁ, Jarmila a DVOŘÁK, Tomáš. *Kurs obchodního práva: obchodní společnosti a družstva*. 6. vyd. Beckovy právnické učebnice. V Praze: C.H. Beck, 2010. ISBN 978-80-7400-048-5.

FERRANDO VILLALBA, María de Lourdes. Derecho de sociedades: Material docente de la UOC. Online. 2016. Dostupné z: <http://hdl.handle.net/10609/135966>.

GERLOCH, Aleš. *Teorie práva*. 2. rozš. vyd. 2001. ISBN 80-86473-04-X.

GIL SANROMÁN, Ingrid. *La traducción en el derecho de sociedades español e inglés: estudio descriptivo, comparado y terminológico, análisis de escrituras de constitución, estatutos sociales y documentos de transferencia internacional de sede social*. Online. Disertační práce. Granada: Universidad de Granada. Departamento de Traducción e Interpretación, 2012. Dostupné z: <http://hdl.handle.net/10481/23492>.

GONGOL, Tomáš a Michael MÜNSTER. *Obchodní právo po rekonstrukci soukromého práva v České republice: Pro prezenční formu studia*. Online. 1. vyd. Karviná, 2014. Dostupné z: <https://is.slu.cz/publication/38500/cs>.

GROMOVÁ, Edita; HRDLIČKA, Milan a VILÍMEK, Vítězslav. *Antologie teorie odborného překladu: výběr z prací českých a slovenských autorů*. 2., aktualiz. a rozš. vyd. Ostrava: Ostravská univerzita v Ostravě, Filozofická fakulta, 2007. ISBN 978-80-7368-383-2.

HIDALGO NAVARRO, Antonio. La ambigüedad en el lenguaje jurídico: su diagnóstico e interpretación a través de la lingüística forense. *Anuari de Filologia: Estudios de Lingüística*. Online. 2017, roč. 7, s. 73-96. ISSN 2014-1408. Dostupné z: <https://revistes.ub.edu/index.php/AFEL/article/view/AFEL2017.7.5/22789>.

HUNGR, Pavel. *Srovnávací právo: právní kultury*. 1. vyd. Ostrava: Key Publishing, 2008. ISBN 978-80-87071-57-1.

CHLUMSKÁ, Lucie. *Překladová čeština a její charakteristiky*. 1. vyd. Studie z korpusové lingvistiky. Praha: NLN, Nakladatelství Lidové noviny, 2017. ISBN 978-80-7422-621-2.

CHROMÁ, Marta. *Právní překlad v teorii a praxi: nový občanský zákoník*. 1. vyd. Praha: Karolinum, 2014. ISBN 978-802-4628-516.

JELÍNEK, Milan. *Styl administrativně-právní. Jazyk a jeho užívání: sborník k životnímu jubileu profesora Oldřicha Uličného*. Praha: Filozofická fakulta Univerzity Karlovy, 1996. ISBN 80-85899-19-1.

JOSKOVÁ, Lucie a Pavel PRAVDA. *Zákon o obchodních korporacích s komentářem: s účinností od 1.1.2014 nahrazuje obchodní zákoník*. Praha: Grada, 2014. ISBN 978-80-247-4834-4.

KNAPP, Viktor. Právní pojmy a právní terminologie. Online. *Státní správa: Bulletin Ústavu Státní správy*. 1978, č. 4, s. 5-68. Dostupné z:

<https://is.muni.cz/el/1422/jaro2008/CM218Zk/um/3533856/Knapp.pdf?lang=en>).

KNAPP, Viktor. *Velké právní systémy: úvod do srovnávací právní vědy*. Praha: C.H. Beck, 1996. ISBN 80-7179-089-3.

KNITTLOVÁ, Dagmar; GRYGOVÁ, Bronislava a ZEHNALOVÁ, Jitka, 2010. Překlad a překládání. Olomouc: Univerzita Palackého v Olomouci, Filozofická fakulta. ISBN 978-80-244-2428-6.

KOLAJA, Robert. *Obchodní zákoník 1862 - základ obchodního práva v našich zemích*. Online. Diplomová práce. Plzeň: Západočeská univerzita v Plzni, Fakulta právnická. 2018. Dostupné z: <https://theses.cz/id/7qvcru/>.

LEVÝ, Jiří, HAUSENBLAS, Karel (ed.). *Umění překladau*. 3. vyd. Praha: I. Železný, 1998. ISBN 80-237-3539-X.

LIPERTOVÁ, Ivana. *Jazyk a překlad v právu*. Online. Diplomová práce. Praha: Univerzita Karlova, Právnická fakulta. 2018. Dostupné z: <https://dspace.cuni.cz/bitstream/handle/20.500.11956/103629/120317477.pdf>.

MAÑÁ, PÁEZ, J. Lenguajes jurídico-documentales. *Revista iberIUS, Estudios sobre el tratamiento de la Documentación Judicial*. Online. 2001. Dostupné z: <https://www.calameo.com/books/0018651651d1a84465b7a>.

MINISTERSTVO SPRAVEDLNOSTI ČR. *Zápis a vznik obchodní korporace*. Online. 2020. Dostupné z: https://portal.gov.cz/informace/zapis-a-vznik-obchodni-korporace-INF-222#_legislativa-technicke-specifikace-a-pokyny. [cit. 2024-05-07].

MUNDAY, Jeremy. *Introducing Translation Studies: Theories and applications*. 2. vyd. 2008. ISBN 0-203-86973-7.

PAULDURA, Lukáš. *Slovník právních pojmů: občanský zákoník*. Vyd. 1. Rekodifikace. Praha: Wolters Kluwer, 2014. ISBN 978-80-7478-660-0.

PELIKÁNOVÁ, Irena. *Obchodní právo*. 1. vyd. Praha: ASPI, 2005. ISBN 80-7357-062-9.

PINTOS SANTIAGO, Jaime. El derecho mercantil: evolución, concepto y reflexión a futuro de la disciplina. *Documentos de Trabajo: Seminario permanente de Ciencias Sociales*.

- Online. 2014, roč. 9. ISSN 1988-1118. Dostupné z:
<https://dialnet.unirioja.es/servlet/articulo?codigo=5862798>.
- POKORNÁ, Jarmila. *Obchodní společnosti a družstvo*. Brno: Masarykova univerzita, 1992. ISBN 80-210-0538-6.
- PRIETO RAMOS, Fernando. Developing legal translation competence: an integrative process-oriented approach. Online. *Comparative Legilinguistics*. 2011, č. 5, s. 7-22. ISSN 2080-5926. Dostupné z: <https://doi.org/https://doi.org/10.14746/cl.2011.5.01>.
- REAL ACADEMIA ESPAÑOLA. *Diccionario panhispánico del español jurídico*. Online. 2023. Dostupné z: <https://dpej.rae.es>. [cit. 2024-05-07].
- REGISTRO MERCANTIL CENTRAL. *Denominaciones Sociales*. Online. 2023. Dostupné z: <https://www.rmc.es/IntroDenominaciones.aspx>. [cit. 2024-05-07].
- RONOVSKÁ, Kateřina a Bohumil HAVEL. Povaha a pravidla výkladu (nejen) zakladatelských právních jednání soukromých korporací. *Právní rozhledy*. Praha: Nakladatelství C.H. Beck, 2016, č. 18, s. 611-615. ISSN 1210-6410.
- RUBIO ORTEGA, Marta. La competencia traductora aplicada a la traducción jurídica en la Unión Europea. Online. *Entreculturas: revista de traducción y comunicación intercultural*. 2017, roč. 9, s. 303-315. ISSN 1989-5097. Dostupné z: <https://doi.org/https://doi.org/10.24310/Entreculturasertci.vi9.11269>.
- SKŘEJPKOVÁ, Petra. K dějinám obchodu a vzniku obchodního práva. *Právněhistorické studie*. 1997, roč. 34, č. 1997, s. 183-198. ISSN 0079-4929.
- SMEJKALOVÁ, Terezie. Srozumitelnost práva. *Právník: Teoretický časopis pro otázky státu a práva*. 2013, č. 5, s. 447-472. ISSN 0231-6625.
- STICH, Alexandr. O dvojznačnosti v právnickém vyjadřování. *Naše řeč*. 1968, roč. 51, č. 3, s. 147-151. ISSN 0027-8203.
- TOMÁŠEK, Michal. *Překlad v právní praxi*. Praha: Linde, 2003. ISBN 80-7201-427-7.
- ÚSTAV PRO JAZYK ČESKÝ AV ČR. Internetová jazyková příručka: Zkratky čistě grafické. Online. 2024. Dostupné z: <https://prirucka.ujc.cas.cz/?id=780>. [cit. 2024-05-08].
- ZRZAVÝ, Jan. *Zakladatelské právní jednání*. Online. Diplomová práce. Brno: Masarykova univerzita, Právnická fakulta. 2017. Dostupné z: <https://theses.cz/id/axcn95/>.

Přílohy

České zakladatelské listiny

Společenská smlouva o založení komanditní společnosti

ČI.I Zakladatelé

1. Ing. Emil Hrdlička, r. č. 450903/066, bytem Praha 6, Pelikánova 13/185, jako komplementář
2. Karel Pánek, r. č. 8000201/0159, bytem Praha 6, Pelikánova 13/185, jako komanditista
3. Michal Illich, r. č. 790124/0171, bytem Praha 4, Pod Zemankou 4, jako komanditista
4. JUDr. Jindřich Woydinek, r. č. 480414/079, bytem Praha 2, Malá Štěpánská 5, jako komanditista

uzavírají tuto smlouvu o založení komanditní společnosti

ČI.II Obchodní firma a sídlo

1. Obchodní firma komanditní společnosti zní :
Empyreum k.s.
2. Sídlem společnosti je místo zapsané v Obchodním rejstříku, prvním sídlem při založení společnosti je : 162 00 Praha 6, Pelikánova 13/185

ČI.III Předmět podnikání

Automatizované zpracování dat.
Poradenská a konzultační činnost v oblasti výpočetní techniky.

ČI.IV Vklady společníků

1. Komanditista Karel Pánek se zavazuje vložit do společnosti peněžitý vklad v částce 25 000,-Kč, slovy dvacetpět tisíc korun českých.
2. Komanditista Michal Illich se zavazuje vložit do společnosti peněžitý vklad v částce 25 000,-Kč, slovy dvacetpět tisíc korun českých.
3. Komanditista JUDr. Jindřich Woydinek se zavazuje vložit do společnosti peněžitý vklad v částce 25 000,-Kč, slovy dvacetpět tisíc korun českých.
4. Komplementář Ing. Emil Hrdlička se zavazuje vložit do společnosti peněžitý vklad v částce 25 000,-Kč, slovy dvacetpět tisíc korun českých.
5. Společníci se dohodli, že výše uvedené peněžité vklady komanditistů i komplementáře budou plně splaceny do třiceti dnů po právním vzniku společnosti.
6. Správcem vkladu je komplementář.

ČI.V Obchodní vedení

Obchodním vedením společnosti je pověřen komplementář, který rozhoduje o všech věcech týkajících se společnosti samostatně.

Čl. VI
Rozhodování o ostatních záležitostech společnosti

1. O ostatních záležitostech společnosti, které nelze zahrnout pod obchodní vedení společnosti, rozhoduje komplementář s komanditisty společně hlasováním na schůzi společníků.
2. Schůzi společníků je oprávněn svolat komplementář kdykoliv, písemnou pozvánkou zaslou na adresu společníků nejméně 15 dnů předem dnem jejího konání. Pozvánka musí obsahovat místo, datum a hodinu, a program schůze.
3. Schůze se koná podle potřeby, nejméně jednou ročně.
4. Do působnosti schůze patří:
 - a) schvalování účetní závěrky
 - b) rozhodování o zákazu konkurence společníků
 - c) rozhodování o změně společenské smlouvy
 - d) rozhodování o zániku společnosti
5. Schůze společníků je usnášeníschopná, je-li přítomen vedle komplementáře nejméně jeden komanditista, a to ve všech věcech, s výjimkou těch, u nichž zákon vyžaduje početnější účast.
6. K přijetí rozhodnutí schůze je zapotřebí nadpoloviční počet hlasů přítomných společníků, pokud zákon pro předmětnou věc nestanoví jinak.
7. Rozdělení hlasů společníků je následující:
 - každý komanditista má jeden hlas
 - komplementář má tři hlasy

Čl. VII
Statutární orgán

1. Statutárním orgánem je komplementář, který jedná ve všech věcech společnosti samostatně.
- Podpisování jménem společnosti se děje tak, že k napsanému nebo vytištěnému jménu společnosti připojí komplementář svůj podpis.

Čl. VIII
Zákaz konkurence

1. Zákazu konkurence podléhají v níže uvedeném rozsahu všichni společníci.
2. Společník nesmí:
 - a) zprostředkovávat pro jiné osoby obchody společnosti na vlastní účet a na účet osoby blízké
 - b) vyvíjet jakoukoliv činnost mající konkureční charakter vůči společnosti

Čl.IX
Změna společenské smlouvy

1. Ke změně společenské smlouvy je zapotřebí souhlasu všech společníků.
2. K převodu podílu komanditisty na jinou osobu je potřebný souhlas komplementáře, souhlas komanditistů se k takovému převodu nevyžaduje.
3. Převod obchodního podílu komplementáře lze uskutečnit jen se souhlasem všech komanditistů.

Čl.X
Podíl na zisku

1. Zisk určený k rozdělení se dělí mezi společníky na základě rozhodnutí schůze společníků, a to nejméně se souhlasem nadpoloviční většiny hlasů všech společníků.
2. Pokud nedojde k rozdělení zisku podle předchozího odst. 1, postupuje se podle § 100 Obch. Zák.

Čl.XI
Podíl na likvidačním zůstatku

Přesáhne-li likvidační zůstatek hodnotu zplacených vkladů společníků, vyplátí se každému společníku hodnota jeho zplaceného vkladu a zbytek se rozdělí mezi společníky v poměru podle jejich hlasů.

Čl.XII
Zánik účasti komplementáře a komanditisty ve společnosti

Účast společníka zaniká pouze ze zákonem stanovených důvodů.

Čl.XIII
Závěrečná ustanovení

1. Tato smlouva byla vyhotovena v pěti stejnopisech.
2. Tato smlouva vstupuje v platnost dnem jejího podpisu všemi společníky.

V Praze dne 18.01. 2001

Emil Hrdlička

Karel Pánek

Michal Illich

Jindřich Woydinek

.....

.....

.....

.....

Běžné číslo ověřovací knihy: O 246/2001
 Ověřuji, že JINDEŘICH WOYDINEK,
 r.č. 48.04.141049,
 bytem Radka 3 - Křehov,
 Město Praha 114/18,

jehož (jejichž) totožnost byla zjištěna z úředního průkazu,
 tuto listinu před notářem vlastnoručně podepsal (-a, -i, -y).
 V Praze dne 18. 1. 2001
 Notář provedením legalizace neodpovídá za obsah listiny.

Chudobová
Radka Chudobová
 pověřená
 JUDr. Danielou HOFMANNOVOU
 notářkou v Praze
 Karlovo nám. 28 120 00 Praha 2

Běžné číslo ověřovací knihy: O 5. 228 / 2001
 Ověřuji, že MICHAL 1261241 20
 490124 / 0791 PRAHA 4
 202 PRAHA 4 1334/19

je jehož totožnost byla zjištěna z úředního průkazu, tuto listinu
 před notářem vlastnoručně podepsal.
 V Praze dne 30. 01. 2001
 Notář provedením legalizace neodpovídá za obsah listiny.

Eva Janděčková
 pověřená
 JUDr. Milenou KRÁLOVOU
 notářkou v Praze

Podle ověřovací knihy poř. č. 111/424/01
 vlastnoručně podepsal *Karel Danuš* svůj podpis za svůj vlastní

jméno a příjmení
 r.č. (datum narození) 20. 02. 01 / 0159
 trvalý pobyt Praha 6, Ohřečnov 157/13
 jehož totožnost byla zjištěna podle
 VP v č. 604/03
 v Praze 4
 11. února 2001

Podle ověřovací knihy poř. č. 1157/2001
 vlastnoručně podepsal *Emil Hrdlička* svůj podpis za svůj vlastní
 jméno a příjmení
 r.č. (datum narození) 150903/0065
 trvalý pobyt Praha 6 - Peliškáry
 LN 42. 26. 91
 Správní poplatek zaplacen ve výši 200 Kč
 Úřad MČ Praha 5 odbor občansko-správní
 Dne 17. 1. 2001

Jana KUNOVÁ

1.

10/12

- strana první -

Mgr. Libuše Jarnotová
notář v Olomouci
Olomouc, Hanáckého pluku 4

NZ 2/2014

N 2/2014

Stejnopis

Notářský zápis

sepsaný jménem Mgr. Libuše Jarnotové, notáře se sídlem v Olomouci, dne 7.1.2014, slovy: sedmého ledna roku dva tisíce čtrnáct, v Olomouci, Hanáckého pluku 4, jeho zástupcem ustanoveným podle § 24 notářského řádu, Mgr. Drahomírou Jarnotovou. -----

Účastník, -----

Mgr. Jan Michalík, nar. 14.10.1966, bytem Olomouc, Řepčín, gen. Píky 299/10, PSČ 779 00,

který prohlašuje, že je způsobilý samostatně právně jednat v rozsahu právního jednání, o němž je tento notářský zápis sepsán, prokázal svou totožnost platnými úředními průkazy, činí právní jednání ve formě notářského zápisu s tím, že vydává tuto: -----

zakladatelskou listinu o založení společnosti s ručením omezeným.

Za prvé:

Já podepsaný Mgr. Jan Michalík, nar. 14.10.1966, bytem Olomouc, Řepčín, gen. Píky 299/10, PSČ 779 00, zakládám jako jediný zakladatel a jediný společník společnost s ručením omezeným na dobu neurčitou podle zákona číslo 90/2012 Sb. o obchodních společnostech a družstvech (zákon o obchodních korporacích) v účinném znění: -----

I.

Firma společnosti

Firma společnosti je: Balneo – Lázně Flora s.r.o. -----

II.

Sídlo společnosti

Sídlem společnosti je: Olomouc -----

- strana druhá -

III.
Předmět podnikání

Předmětem podnikání je : -----

- Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona -----
- Masérské, rekondiční a regenerační služby -----
- Poskytování tělovýchovných a sportovních služeb v oblasti aquaerobic, fitness, plavání s dětmi. -----
- Provozování solárií -----

IV.
Společník

Společníkem společnosti je Mgr. Jan Michalík, nar. 14.10.1966, bytem Olomouc, Repčín, gen. Píky 299/10, PSČ 779 00. -----

V.
Vklady a podíly

Ve společnosti existuje jediný druh podílu, a to podíl základní, se kterým nejsou spojena žádná zvláštní práva a povinnosti. Společník může vlastnit pouze jeden podíl. -----

Společník Mgr. Jan Michalík má peněžitý vklad do základního kapitálu ve výši 1,000 Kč, slovy: jeden tisíc korun českých, čemuž odpovídá základní podíl ve výši 100 %, slovy: jedno sto procent. -----

Po dobu, po kterou má společnost jediného společníka, je jeho podíl vždy převoditelný bez jakéhokoliv omezení. -----

Tato zakladatelská listina nevyklučuje dědění podílu v této společnosti s ručením omezeným. -----

Zánikem právnické osoby, která by byla společníkem, přechází její podíl na jejího právního nástupce. -----

VI.
Základní kapitál

Základní kapitál společnosti činí 1.000 Kč, slovy: jeden tisíc korun českých. -----

VII.
Orgány společnosti

Orgány společnosti jsou: -----

- valná hromada (jediný společník) -----
- jednatelé. -----

- strana třetí -

VIII.
Valná hromada

Valná hromada je nejvyšším orgánem společnosti. -----

Do působnosti valné hromady náleží rozhodnutí o otázkách, které zákon nebo tato zakladatelská listina zahrnují do působnosti valné hromady. Do působnosti valné hromady náleží dále též: -----

- a) rozhodování o změně obsahu společenské smlouvy, nedochází-li k ní na základě jiných právních skutečností, -----
- b) jmenování a odvolávání likvidátora, včetně schvalování smlouvy o výkonu funkce a poskytování plnění podle § 61 zákona o obchodních korporacích, -----
- c) rozhodování o zrušení společnosti s likvidací, -----
- d) rozhodování o pachtu závodu společnosti nebo takové jeho části, k jejímuž zcizení se vyžaduje souhlas valné hromady podle zákona, -----
- e) udělování pokynů jednatelům a schvalování koncepce podnikatelské činnosti společnosti (včetně jednacího řádu pro jednatele), nejsou-li v rozporu s právními předpisy; valná hromada může zejména zakázat jednatelům určité právní jednání, je-li to v zájmu společnosti. -----

Valná hromada si může vyhradit rozhodování o věcech, které jinak náležejí do působnosti jiných orgánů společnosti. -----

Má-li společnost jediného společníka, vykonává působnost valné hromady jediný společník. -----

Rozhodnutí přijaté v působnosti valné hromady doručí společník buď k rukám jakéhokoliv jednatele nebo na adresu sídla společnosti nebo na e-mailovou adresu. Jednatelé jsou povinni předkládat návrhy rozhodnutí jedinému společníkovi s dostatečným časovým předstihem. Jediný společník může určit lhůtu, v níž mu má být návrh konkrétního rozhodnutí předložen. -----

IX.
Jednatelé

Společnost má jednoho jednatele. -----

Jednatel jedná za společnost v plném rozsahu samostatně. -----

Podpisování za společnost se děje tak, že k vytištěné nebo vypsané obchodní firmě připojí jednatel svůj podpis. -----

- strana čtvrtá -

X.

Ustanovení při zakládání společnosti

Vkladová povinnost zakladatele: -----

- zakladatel Mgr. Jan Michalík, nar. 14.10.1966, bytem Olomouc, Řepčín, gen. Píky 299/10, PSČ 779 00, přebírá vkladovou povinnost a zavazuje se splnit ji peněžitým vkladem v celkové výši 1.000 Kč, slovy: jeden tisíc korun českých, před podáním návrhu na zápis společnosti do obchodního rejstříku, na účet, který zakladateli sdělí správce vkladu. -----

Zakladatel určuje jednatelem společnosti: -----

- pana Mgr. Jana Michalíka, nar. 14.10.1966, bytem Olomouc, Řepčín, gen. Píky 299/10, PSČ 779 00. -----

Správce vkladu je určen zakladatel - pan Mgr. Jan Michalík, nar. 14.10.1966, bytem Olomouc, Řepčín, gen. Píky 299/10, PSČ 779 00. -----

Účinnost tohoto článku X. je vázána na splnění poslední z následujících rozvazovacích podmínek: -----

- a) vznik společnosti, -----
- b) úplné splnění vkladové povinnosti zakladatelem či jeho právním nástupcem. -----

Splněním poslední z uvedených rozvazovacích podmínek tento článek X. zaniká. -----

XI.

V návaznosti na ustanovení § 9 zákona o obchodních korporacích určuje základající společník lhůtu pro fikci o odstoupení od této zakladatelské listiny v délce 12 měsíců od podpisu této zakladatelské listiny. -----

Z a d r u h é :

Zástupce notáře se vyjadřuje o splnění předpokladu pro sepsání notářského zápisu podle § 70 notářského řádu o tom: -----

- že právní jednání je v souladu s právními předpisy, -----
- splňuje náležitosti a podmínky stanovené zákonem pro zápis do veřejného rejstříku.-----

O tom byl tento notářský zápis sepsán, panu Mgr. Janu Michalíkovi přečten, jím v plném rozsahu schválen. -----

Mgr. Jan Michalík, v.r.

Mgr. Drahomíra Jarnotová, v.r.
zástupce Mgr. Libuše Jarnotové,
notáře se sídlem v Olomouci

L.S.

Mgr. Libuše Jarnotová
notář v Olomouci

Ověřuji, že tento stejnopis notářského zápisu, vyhotovený dne 7.1.2014, slovy: sedmého ledna roku dva tisíce čtrnáct, doslovně souhlasí se čtyřstránkovým originálem založeným pod č. NZ 2/2014 ve sbírce vedené Mgr. Libuší Jarnotovou, notářem se sídlem v Olomouci.

V Olomouci dne 7.1.2014, (slovy: sedmého ledna roku dva tisíce čtrnáct), -----

Jitka Třísková, notářský tajemník
pověřený Mgr. Libuší Jarnotovou,
notářem se sídlem v Olomouci

Stejnopis
Notářský zápis

sepsaný dne 27. 5. 2019 (slovy: dvacátého sedmého května roku dva tisíce devatenáct) jménem Mgr. Evy Šimonové, notářky se sídlem v Rychnově nad Kněžnou, její zástupkyní - notářskou kandidátkou Mgr. Gabrielou Janečkovou, v notářské kanceláři v Rychnově nad Kněžnou, Staré náměstí čp. 58. -----

Účastník: -----

- **Mgr. Dana Mihulková**, narozená dne 20. 1. 1973, bydlištěm na adrese Rychnov nad Kněžnou, Strojnická 1011, PSČ 516 01. -----

Přítomná Mgr. Dana Mihulková, jejíž totožnost byla zástupkyní notářky prokázána, prohlásila, že je způsobilá samostatně právně jednat v rozsahu právního jednání, o kterém je notářský zápis. -----

Nato s ní na její žádost byla do notářského zápisu sepsána tato -----

----- zakladatelská listina -----
----- společnosti s ručením omezeným -----
---- Mihulková, s. r. o. ----

Mgr. Dana Mihulková jako jediný zakladatel touto listinou ve smyslu zákona číslo 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstvech (zákon o obchodních korporacích), zakládá společnost s ručením omezeným. -----

----- I. Společník -----

Společníkem společnosti je: -----

- **Mgr. Dana Mihulková**, narozená dne 20. 1. 1973, bydlištěm na adrese Rychnov nad Kněžnou, Strojnická 1011, PSČ 516 01. -----

----- II. Firma a sídlo -----

1. Obchodní firma společnosti zní: **Mihulková, s. r. o.** -----

2. Sídlem společnosti je: **Rychnov nad Kněžnou.** -----

----- III. Předmět podnikání -----

Předmětem podnikání společnosti je: -----

- Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona. -----

----- IV. Základní kapitál -----

Výše základního kapitálu činí 10 000 Kč (slovy: deset tisíc korun českých). -----

-strana druhá-

----- **V. Vklad do základního kapitálu, správce vkladu** -----

1. Výše vkladu společníka Mgr. Dany Mihulkové připadající na její podíl je 10 000 Kč (slovy: deset tisíc korun českých). -----
2. Mgr. Dana Mihulková se jako zakladatel zavazuje vložit do společnosti částku 10 000 Kč (slovy: deset tisíc korun českých) a splnit tuto vkladovou povinnost splacením do 30 (slovem: třiceti) dnů od založení společnosti. -----
3. Správcem vkladu zakladatel určuje Mgr. Danu Mihulkovou, narozenou dne 20. 1. 1973, bydlištěm Rychnov nad Kněžnou, Strojnická 1011, PSČ 516 01. -----

----- **VI. Jednatel a způsob jednání za společnost** -----

1. Společnost má jednoho (1) jednatele. -----
2. Jednatel jedná za společnost samostatně. -----
3. Jednatel společnosti se určuje Mgr. Dana Mihulková, narozená dne 20. 1. 1973, bydlištěm Rychnov nad Kněžnou, Strojnická 1011, PSČ 516 01. -----

----- *konec zakladatelské listiny* -----

---- **Vyjádření zástupkyňe notářky o předpokladech pro sepsání notářského zápisu** ----

Vzhledem ke skutečnostem uvedeným v tomto notářském zápise uvádím, že: -----

- právní jednání účastníka je v souladu s právními předpisy a dalšími dokumenty, se kterými soulad právního jednání vyžaduje zvláštní právní předpis, -----
- právní jednání splňuje náležitosti a podmínky stanovené zvláštním právním předpisem pro zápis do veřejného rejstříku, -----
- byly splněny formality stanovené pro právní jednání a pro zápis do veřejného rejstříku zvláštním právním předpisem. -----

O tom byl sepsán tento notářský zápis, který si účastnice přečetla a který poté před zástupkyňí notářky schválila. -----

Mgr. Dana Mihulková v.r.

Mgr. Gabriela Janečková
Mgr. Gabriela Janečková v.r.
notářská kandidátka a zástupkyňe
notářky Mgr. Evy Šimonové
se sídlem v Rychnově nad Kněžnou

Mgr. Eva Šimonová
-3-
notářka v Rychnově nad Kněžnou
L.S.

Španělské zakladatelské listiny

11/2008

IMPORTE PARA DOCUMENTOS NOTARIALES

9G1426638

ISABEL ESTAPE TOUS
NOTARIO
C/ PASEO DE LA CASTELLANA, 98 1º
Dcha
Teléf 917822000-Fax 915635852
MADRID

«ESCRITURA DE CONSTITUCIÓN SOCIEDAD LIMITADA»

NÚMERO MIL SEISCIENTOS NOVENTA Y CUATRO. -----

En MADRID, mi residencia, a diecinueve de Mayo
de dos mil nueve. -----

Ante mí, **ISABEL ESTAPE TOUS**, Notario de esta
Capital y del Ilustre Colegio de Madrid. -----

==== C O M P A R E C E ====

DON LUIS LARA FERNÁNDEZ, mayor de edad, emplea-
do, vecino de Madrid, 28001, con domicilio en calle
Don Ramón de la Cruz, 17, 1º-iz.. -----

Provisto de D.N.I.-N.I.F. número 50.530.451-A.

==== I N T E R V I E N E ====

En nombre y representación, como apoderado de
la mercantil "**MEDITERRANEAN SEARCH, S.L.**" (SOCIEDAD
UNIPERSONAL), de nacionalidad española, con domici-
lio en Barcelona, Ronda Sant Pere, 17; constituida
por tiempo indefinido con la denominación de "Medi-
terranean Trust, S.L." en escritura autorizada el
día 20 de Noviembre de 1.990, ante el Notario de
Barcelona Don Juan Rubies Mallol; cambiada su deno-

minación por la actual en otra escritura otorgada el día 7 de noviembre de 2005, ante el Notario de Barcelona Don Antonio López Cerón, con el número 3.956 de protocolo. INSCRITA en el Registro Mercantil de Barcelona, hoja número B-9280. Su C.I.F. número: B59510453.- Constituye su objeto social la prestación de servicios de asesoramiento económico, jurídico y contable.-----

Su representación y facultades para este acto resultan de poder conferido a su favor en la escritura otorgada ante el Notario de Barcelona Don Antonio López-Cerón y Cerón, el día 30 de marzo de 2005, con el número 1.209 de su protocolo, que causó la inscripción 16 de la hoja registral de la Sociedad en el Registro Mercantil.-----

Tengo a la vista una copia autorizada de dicho poder, que considero suficiente para otorgar la presente escritura de constitución de sociedad limitada.-----

Me asegura la vigencia y virtualidad de su poder, facultades representativas y la persistencia de la capacidad jurídica de la entidad que representa.-----

Tiene, a mi juicio, en el concepto en que in-

11/2008

9G1426637

terviene, capacidad legal para otorgar la presente
ESCRITURA DE CONSTITUCIÓN SOCIEDAD LIMITADA, y al
efecto: -----

=== E X P O N E ===

Que tiene prevista la constitución de una So-
ciedad Mercantil de responsabilidad limitada, que
formaliza por las siguientes. -----

===== CLÁUSULAS: =====

PRIMERA: CONSTITUCIÓN. -----

Queda constituida una sociedad mercantil de
responsabilidad limitada, denominada "**CANSILIUS,**
S.L." (SOCIEDAD UNIPERSONAL), sin que haya otra de
igual denominación según me acredita con el corres-
pondiente certificado negativo y vigente del Regis-
tro Mercantil central, que queda incorporado a esta
matriz. -----

SEGUNDA: ESTATUTOS. -----

La Sociedad se registrará por la Ley de Sociedades
de Responsabilidad Limitada y demás legislación vi-
gente, así como por los Estatutos que el compare-

ciente declara conocer y que, aprobados y elevados a escritura pública, son suscritos por el compareciente y quedan incorporados a esta matriz.-----

TERCERA: CAPITAL Y APORTACIONES.-----

Su capital social, es la suma de **TRES MIL DOSCIENTOS EUROS (3.200,00 €)** representado por **TRES MIL DOSCIENTAS participaciones sociales** de **UN EURO (1,00 €)**, de valor nominal, cada una de ellas, numeradas correlativamente con los números **UNO** a **TRES MIL DOSCIENTOS**, ambos incluidos.-----

El desembolso de las participaciones se realiza en la siguiente forma:-----

LA MERCANTIL "MEDITERRANEAN SEARCH, S.L.", suscribe **TRES MIL DOSCIENTAS PARTICIPACIONES SOCIALES**, de UN EURO de valor nominal, por su valor global de **TRES MIL DOSCIENTOS EUROS**, numeradas correlativamente del **UNO** al **TRES MIL DOSCIENTOS**, ambos inclusive, totalmente suscritas y desembolsadas.-----

Dicha aportación ha sido efectuada en metálico e ingresado su importe en cuenta abierta a nombre de la sociedad en entidad de crédito, según certificado expedido por los apoderados de la entidad que a requerimiento del compareciente incorporo a esta matriz.-----

*Vendidas el
30-VI-09
en Madrid
ante el*

11/2008

MINISTERIO PARA DOCUMENTOS NOTARIALES

9G1426636

CUARTA: JUNTA GENERAL-ÓRGANO DE ADMINISTRACIÓN.

El socio fundador, dando a este acto el carácter de primera Junta General, adopta las siguientes decisiones:-----

1º) Determinar que la Sociedad sea inicialmente administrada por el sistema de ADMINISTRADOR UNICO, y en su consecuencia, se nombra Administrador Unico de la Sociedad, por plazo indefinido, a **DON LUIS LARA FERNÁNDEZ**, cuyas circunstancias personales constan en la comparecencia.-----

El nombrada presente en este acto, acepta su designación.-----

2º).- Conferir al órgano de administración expresa y especialmente las mismas facultades que los Estatutos y las normas legales le atribuyen con carácter general, cuyas facultades ejercerá desde esta fecha en que la sociedad da comienzo a sus operaciones y, por tanto, también durante la fase anterior a la inscripción de la Sociedad en el Registro Mercantil.-----

Una firma manuscrita que parece ser "LARA FERNÁNDEZ" escrita a la derecha del texto del punto 2º).

QUINTA.- INCOMPATIBILIDADES. -----

De conformidad con lo dispuesto en la legislación vigente y muy especialmente en la Ley 5/2006, de 10 de Abril y similares, dictadas por las Comunidades Autónomas, se hace constar expresamente lo siguiente:-----

a.- La prohibición de ocupar cargos en la Sociedad a personas declaradas incompatibles en dicha Ley, en la medida y condiciones fijadas en la misma, así como en cualquier otra disposición aplicable.-----

b.- Que la persona designada en la presente escritura para ocupar cargo en la Sociedad no está incurso en las incompatibilidades establecidas en la Ley citada, así como en cualquier otra disposición aplicable. El interesado, aquí compareciente, declara expresamente no estar incurso en tales incompatibilidades.-----

SEXTA.- INSCRIPCIÓN EN EL REGISTRO MERCANTIL. --

Advierto expresamente al otorgante acerca de la obligatoriedad de inscribir en el Registro Mercantil este documento.-----

De conformidad con lo previsto en el art. 63.2 del vigente Reglamento del Registro Mercantil se

11/2008

9G1426635

consiente la inscripción parcial de este título para los casos previstos en el número 1 de dicho artículo 63.-----

=====OTORGAMIENTO Y AUTORIZACIÓN=====

TRATAMIENTO DE DATOS PERSONALES.-----

De acuerdo con lo establecido en la Ley Orgánica 15/1999, el compareciente queda informado y acepta la incorporación de sus datos (y la copia de su Documento de Identidad, en los casos previstos en la Ley) al protocolo notarial y a los ficheros automatizados de la Notaría, que se conservarán en la misma con carácter confidencial sin perjuicio de las remisiones de obligado cumplimiento. El interesado puede ejercitar sus derechos de acceso, rectificación, cancelación y oposición, en la notaría.-

Hago las reservas y advertencias legales, entre ellas las de carácter fiscal.-----

Por su elección le leo este instrumento, después de identificarle por su documento reseñado, lo encuentra conforme, presta libremente su consenti-

miento y lo firma conmigo, el Notario, que de su íntegro contenido, adecuado a la legalidad vigente, redacto en cuatro folios de papel timbrado de uso exclusivamente notarial, el presente, y los tres posteriores correlativos en orden, de la misma serie, yo, el Notario, doy fe.- -----

Está la firma del compareciente.-----

Signado. ISABEL ESTAPE TOUS. Rubricado y sellado.-----

ARANCEL NOTARIAL. DERECHOS DEVENGADOS. Arancel aplicable, números: 2, 4, Nº 8ª Concepto CONSTITUCIÓN SOCIEDAD LIMITADA. Base: 3.200 €. TOTAL: 152.66€ (Impuestos excluidos)

DOCUMENTOS UNIDOS: -----

519905543

11/2003

IGNACIO MALDONADO RAMOS
Notario
 Ps Eduardo Dato nº19. Entrepalata. Dcha
 28010 MADRID
 Tfno: 91 308 64 44 Fax: 91 308 69 55

ESCRITURA de **CONSTITUCIÓN de la SOCIEDAD MERCANTIL de RESPONSABILIDAD LIMITADA** denominada "**CANARIAS SUBMARINE LINK, S.L.**" (UNIPERSONAL).

NÚMERO NOVECIENTOS CINCUENTA Y OCHO -----
 EN MADRID, a cinco de marzo de dos mil cuatro-----
 Ante mí, **IGNACIO MALDONADO RAMOS**, Notario de Madrid y de su Ilustre Colegio, con vecindad y residencia en esta misma capital,-----

COMPARECE

D. Alfonso Gajate Plasencia, mayor de edad, casado, con domicilio en Madrid, calle Frascuelo, número 28-A. Exhibe DNI/NIF numero 5.265.247-H-----

INTERVIENE

En nombre y representación de la sociedad denominada **PANTGUR IBERICA, S.L.**, domiciliada en Madrid, calle Frascuelo, número 28-A, constituida por tiempo indefinido mediante escritura autorizada por el Notario de Madrid D. Víctor-Manuel Garrido de Palma, el día 25 de julio de 2.000, con el número 1.952 de orden.

Inscrita en el Registro Mercantil de Madrid al tomo 15.521, folio 165, sección 8, hoja M-261074, inscripción 1ª. Con C.I.F. Número B-82735408.-----

Actúa en su calidad de Administrador Único de la sociedad, cargo para el que fue designado por tiempo indefinido por acuerdo adoptado por la Junta General de Socios el día 19 de septiembre de 2.000, elevado a público en escritura otorgada ante el Notario de Madrid D. Víctor Garrido de Palma, el 20 de septiembre de 2000, con el número 2171 de su protocolo, de la que exhibe copia autorizada donde consta que causó la inscripción 2ª en el folio 165 de la hoja registral social.-----

**FE DE CONOCIMIENTO, CAPACIDAD Y
CALIFICACIÓN**

Identifico al compareciente por su documento nacional de identidad, conforme a lo dispuesto en el artículo 23.c) de la Ley del Notariado. Tiene, a mi juicio, capacidad legal suficiente para otorgar esta escritura de constitución de sociedad de responsabilidad limitada y, al efecto,-----

EXPONE

I. Que la sociedad **PANTGUR IBERICA, S.L.** ha decidido constituir una sociedad unipersonal del tipo de las de responsabilidad limitada que regula la Ley 2/1.995, de 23 de marzo, con la denominación de **"CANARIAS**

519905544

11/2003

SUBMARINE LINK, S.L.”. -----

II. Que no existe registrada ninguna otra sociedad con idéntica denominación a la escogida para la compañía que por la presente desea constituir, y lo justifica entregándome a mí, Notario, una certificación expedida en este sentido por la Sección de Denominaciones del Registro Mercantil Central, que, expedida a nombre de la fundadora y vigente, queda incorporada a esta matriz, formando parte integrante de la misma, en cuyas copias y traslados se insertará. -----

III. A tenor de lo expuesto, -----

OTORGA

PRIMERO. CONSTITUCIÓN DE SOCIEDAD Y ESTATUTOS QUE HAN DE REGIR SU FUNCIONAMIENTO. La sociedad **PANTGUR IBERICA, S.L.** declara expresamente su voluntad de constituir una sociedad unipersonal de responsabilidad limitada con sujeción a lo establecido en la Ley 2/1.995, de 23 de marzo, y, en su virtud, mediante este otorgamiento, funda y constituye una compañía mercantil de esa naturaleza, con la denominación de **“CANARIAS SUBMARINE LINK, S.L.”**, y cuyas

características y requisitos legales constan en los estatutos que han de regir su funcionamiento, que, extendidos en seis folios de papel común, redactados por ambas caras, me entrega el compareciente según interviene a mí, Notario, en este acto, aseverando aquél haberlos leído, aprobando y corroborando sus términos, y firmándolos, tras lo cual me solicita que los protocolice con este instrumento, como así lo hago, incorporándolos a esta escritura, de la que pasan a formar parte integrante y en cuyos traslados se insertarán.---

SEGUNDO. APORTACIONES Y ADJUDICACIÓN DE PARTICIPACIONES.- El fundador de la compañía:---

A) Aporta a ésta, en moneda nacional, la suma de tres mil seis euros (€ 3.006) que ha ingresado en la caja social, y, en su pago, se le adjudican 3.006 participaciones sociales, números 1 al 3.006 (ambas inclusive), de un (€1) euro de valor nominal cada una, cuyo valor total es equivalente al de lo aportado.-----

B) Acredita la realidad de las aportaciones dinerarias efectuadas a la sociedad entregándome a mí, Notario, un certificado expedido por BANCAJA, agencia urbana sita en Madrid calle Capitán Haya, con fecha 4 de marzo de 2004 (y por tanto, vigente, tal y como exige el artículo 19.2 de la Ley de Sociedades Limitadas), y del que se desprende haberse efectuado el ingreso de las cantidades

519905545

11/2003

correspondientes en la cuenta número 0881/3100064489 abierta a nombre de la sociedad en la citada entidad bancaria, así como que la fecha en que se efectuó tal depósito, como quiere el artículo 189.1 del Reglamento del Registro Mercantil, no es anterior en más de dos meses a la de hoy. -----

Tal certificado queda unido a esta matriz, formando parte integrante de la misma, en cuyos traslados se insertará.

TERCERO. ÓRGANO DE ADMINISTRACIÓN Y REPRESENTACIÓN SOCIAL.- El fundador social: -----

1º) Determina que la sociedad será inicialmente administrada y representada por un Administrador Único.---

2º) Designa Administrador Único y representante inicial de la sociedad, con todas las facultades legales y estatutarias inherentes al cargo a: D. Alfonso Gajate Plasencia, cuyas circunstancias personales ya constan en la comparecencia de esta escritura, y quien, presente en este acto, acepta su cargo y promete desempeñarlo bien y fielmente.-----

Además, hecha por mí, Notario, expresamente, advertencia sobre la prohibición de que desempeñe el cargo

de administrador persona que se encuentre incurso en incompatibilidad o prohibición legal alguna, el Sr. Gajate Plasencia asevera no hallarse incurso en incompatibilidad o prohibición legal alguna, especialmente en ninguna de las establecidas en la Ley 12/1.995, de 11 de mayo, sobre Incompatibilidades de los Miembros del Gobierno de la Nación y de los Altos Cargos de la Administración General del Estado, en las Leyes 7/1.984, de 14 de marzo, y 14/1.995, de 21 de abril, de la Comunidad Autónoma de Madrid, y en el artículo 58 de la Ley de Sociedades Limitadas. -----

CUARTO. SOBRE INSCRIPCIÓN EN EL REGISTRO MERCANTIL.- 1. **Advertencia.** Yo,

Notario, advierto expresamente al fundador de la obligación que tiene de inscribir esta escritura en el Registro Mercantil y del plazo de dos meses del que dispone para ello de acuerdo con lo establecido en el artículo 15 de la Ley de Sociedades Limitadas, de lo que queda enterado.-----

2. **Inscripción parcial del título.** De conformidad con lo dispuesto en el artículo 63.2 del Reglamento del Registro Mercantil, los otorgantes solicitan del señor Registrador Mercantil, en el supuesto de que a juicio del mismo cualquiera de las cláusulas constitutivas o estatutarias adoleciese de algún defecto (incluso aunque afectara al

519905546

11/2003

objeto social), que practique la inscripción parcial del título.

3. Facultad para subsanar. El fundador faculta especialmente al órgano de administración para que éste, por sí solo, pueda subsanar o rectificar la presente escritura y los estatutos unidos a ella, siempre que tales subsanaciones o rectificaciones se limiten a aceptar la calificación verbal o escrita del Registrador Mercantil.-----

QUINTO. FACULTADES ANTES DE LA INSCRIPCIÓN REGISTRAL.- El fundador de la sociedad faculta expresamente al órgano de administración para realizar, en el nombre social, antes de la inscripción de la compañía en el Registro Mercantil, cuantos actos de administración o de dominio sean necesarios o convenientes para el inicio de las actividades de la empresa y la realización del objeto social, incluida la concesión a terceras personas de poderes generales o especiales.-----

De estos actos, incluidos los que concluyan en representación de la compañía los representantes voluntarios, responderá la sociedad en formación con el patrimonio formado por las aportaciones de los socios, y,

una vez inscrita en el Registro Mercantil, quedará obligada por tales actos sin necesidad de ratificación expresa de los mismos.-----

RESERVAS Y ADVERTENCIAS LEGALES

Finalmente, hago yo, Notario, al compareciente, las reservas y advertencias legales pertinentes. -----

En particular, advierto de la obligación del pago del impuesto que grava la operación formalizada en este acto (Impuesto sobre Transmisiones Patrimoniales y Actos Jurídicos Documentados, por el concepto "Operaciones Societarias", regulado por R.D.L. 1/1.993, de 24 de septiembre y R.D. 828/1.995, de 29 de mayo); del plazo de treinta días hábiles siguientes al de hoy, del que dispone el sujeto pasivo para presentar la pertinente declaración tributaria y efectuar en su caso el ingreso correspondiente; de la condición de responsables subsidiarios que atribuye la legislación tributaria a los promotores y administradores de la sociedad; del efecto de cierre registral que producirá para la presente operación la no justificación del pago de la liquidación correspondiente, o de su exención o no sujeción; y de las responsabilidades en que se incurrirá en el caso de no efectuar la presentación de las declaraciones tributarias exigibles. -----

Advierto igualmente de que los datos personales

519905547

11/2003

recabados del interviniente, que formarán parte de los ficheros existentes en la Notaría, se han solicitado con la finalidad de elaborar el presente instrumento y, en general, de prestar las funciones propias de la actividad notarial, por lo que su aportación es obligatoria, sin perjuicio de lo cual serán tratados y protegidos según la Legislación Notarial y la Ley Orgánica 15/1.999, de 13 de diciembre, sobre Protección de Datos de Carácter Personal. El titular de los mismos podrá ejercer el derecho de acceso, rectificación, cancelación y oposición ante la Notaría del fedatario autorizante.-----

De todo lo cual queda enterado el compareciente, a quien, a continuación se le permite leer íntegramente este instrumento, por ejercitar su derecho a hacerlo tras haber sido advertido del mismo, y cuyo contenido le reitero yo, Notario, de forma sumaria, y le presta su conformidad, lo aprueba y firma.-----

AUTORIZACIÓN

Y yo, Notario, doy fe del contenido de esta escritura, cuyo otorgamiento se adecua a la legalidad y a la voluntad

Anotace

Jméno a příjmení autora: Bc. Anna Mihulková

Název katedry a fakulty: Katedra romanistiky, Filozofická fakulta

Název práce: Kontrastivní analýza zakladatelské listiny v českém a španělském jazyce z hlediska překladu

Vedoucí práce: Mgr. et Mgr. Ondřej Klabal, Ph.D.

Počet znaků: 113 338

Počet příloh: 5

Počet titulů použité literatury: 45

Klíčová slova: kontrastivní analýza, zakladatelské právní jednání, zakladatelská listina, společenská smlouva, právní jazyk, překlad, obchodní právo, právní terminologie

Diplomová práce se zabývá kontrastivní analýzou zakladatelského právního jednání, kterým jsou zakladatelské listiny a společenské smlouvy, z pohledu překladu. Teoretická část práce se zaměřuje na právní aspekty těchto dokumentů a teoretická východiska odborného překladu a právního jazyka. V praktické části je provedena analýza českých a španělských zakladatelských dokumentů, a to z hlediska jejich struktury, grafické úpravy, stylistické a syntaktické stránky a terminologie. Práce obsahuje také španělsko-český glosář s nejdůležitějšími termíny.

Annotation

Author of thesis: Bc. Anna Mihulková

Name of department and faculty: Department of Romance Languages, Faculty of Arts

Title of thesis: Contrastive Analysis of Articles of Association in Czech and Spanish for Translation Purposes

Supervisor of thesis: Mgr. et Mgr. Ondřej Klabal, Ph.D.

Number of characters: 113 338

Number of attachments: 5

Number of titles of literature used: 45

Keywords: contrastive analysis, articles of association, memorandum of association, legal language, translation, corporate law, legal terminology

The thesis deals with a contrastive analysis of the legal act of articles of association from the perspective of translation. The theoretical part of the thesis focuses on the legal aspects of these documents and the theoretical background of translation and legal language. The practical part consists of an analysis of the Czech and Spanish articles of association in terms of their structure, graphic design, stylistic and syntactic aspects and terminology. The thesis also includes a Spanish-Czech glossary containing the most important terms.

Podklad pro zadání diplomové práce

UNIVERZITA PALACKÉHO V OLMOUCI
Filozofická fakulta
Akademický rok: 2022/2023

Studijní program: Španělská filologie
Forma studia: Prezenční
Specializace/kombinace: Španělská filologie se specializací na
tlumočnictví a překlad (ŠPAFTLPN)

Podklad pro zadání DIPLOMOVÉ práce studenta

Jméno a příjmení: **Bc. Anna MIHULKOVÁ**
Osobní číslo: **F211091**

Adresa: [REDACTED]

Téma práce: Kontrastivní analýza zakladatelské listiny v českém a španělském jazyce z hlediska překladu
Téma práce anglicky: Contrastive Analysis of Articles of Association in Czech and Spanish for Translation Purposes

Vedoucí práce: Mgr. et Mgr. Ondřej Klabal, Ph.D.
Katedra anglistiky a amerikanistiky

Zásady pro vypracování:

Tématem diplomové práce je kontrastivní analýza zakladatelské listiny v českém a španělském jazyce z hlediska překladu. V teoretické části je zakladatelská listina zasazená do kontextu českého a španělského právního systému. Zároveň je pojednáno také o právníké češtině a španělštině. V praktické části je provedena analýza vzorů českých i španělských zakladatelských listin, a to z hlediska struktury, stylu i slovní zásoby. Součástí této práce je také glosář s termíny typickými pro tyto dokumenty.

Seznam doporučené literatury:

ŠTENGLOVÁ, Ivana a kol. 2020. *Zákon o obchodních korporacích. Komentář, 3. vydání*. Praha: C.H. Beck.
CHALUPA, Ivan, David REITERMAN a Václav HOLÝ. 2016. *Obchodní korporace. Obecná část. Základy soukromého práva V*, 1. vyd., Praha: C.H. Beck.
SÁNCHEZ, Guillermo J. Jiménez, Alberto Díaz MORENO. 2013. *Derecho mercantil*. 15. vyd., Madrid: Marcial Pons.
HLADIŠ, František. 1999. „Právní jazyk“ z hlediska současných diskusí o spisovné češtině. *Acta universitatis Palackianae Olomucensis*, Olomouc: Univerzita Palackého.
CHROMÁ, Marta. 2014. *Právní překlad o teorii a praxi: nový občanský zákoník*. 1. vyd., Praha: Karolinum.
KNITTLOVÁ, Dagmar, Bronislava GRÝGOVÁ a Jitka ZEHNALOVÁ, 2010. *Překlad a překládání*. Olomouc: Univerzita Palackého v Olomouci.
ALCARAZ VARÓ, Enrique, HUGHES, Brian a Adelina GÓMEZ. 2014. *El español jurídico*. Barcelona: Editorial Ariel.
ČECHOVÁ, Marie, KRČMOVÁ, Marie a Eva MINÁŘOVÁ, 2008. *Současná stylistika*. Praha: Nakladatelství Lidové noviny.
VIVANCOS, Fernando Vilches; GONZÁLEZ, Ramón Sarmiento. 2016. *Lenguaje Jurídico-Administrativo. Una Lengua De Especialidad*. 1.vyd., Dykinson.
KRÁLOVÁ, Jana. 2012. *Vybrané problémy španělské stylistiky na pozadí češtiny*. Praha: Univerzita Karlova, Filozofická fakulta.
LIPERTOVÁ, Ivana. 2018. *Jazyk a překlad o právu*. Diplomová práce. Univerzita Karlova, Právníká fakulta.

Stav schvalování: Studentem dopracován podklad VŠKP

Podpis studenta:

Datum:

Podpis vedoucího práce:

Datum: